VERSCHIJNT WEKELIJKS

30 OCTOBER 1954 No 8

SJORS van de Rebellenclub

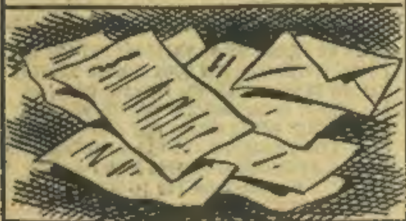

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

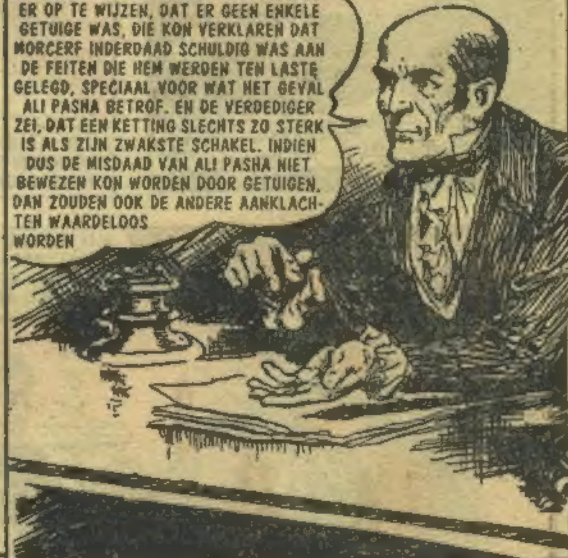

MONTE CRISTO HAD KOSTEN NOCH MOEITEN GESPAARD OM ALLE WANDADEN VAN MORCERF TE WETEN TE KOMEN. DOOR HEEL EUROPA HAD HIJ ZIJN AGENTEN GESTUURD, OM TEGEN BETALING VAN GOED GELD DE WAARHEID TE ACHTERHALEN. HONDERDEN KOERIERS HADDEN HEM VAN ALLE WINDSTREKEN DE RAPPORTEN GEBRACHT..

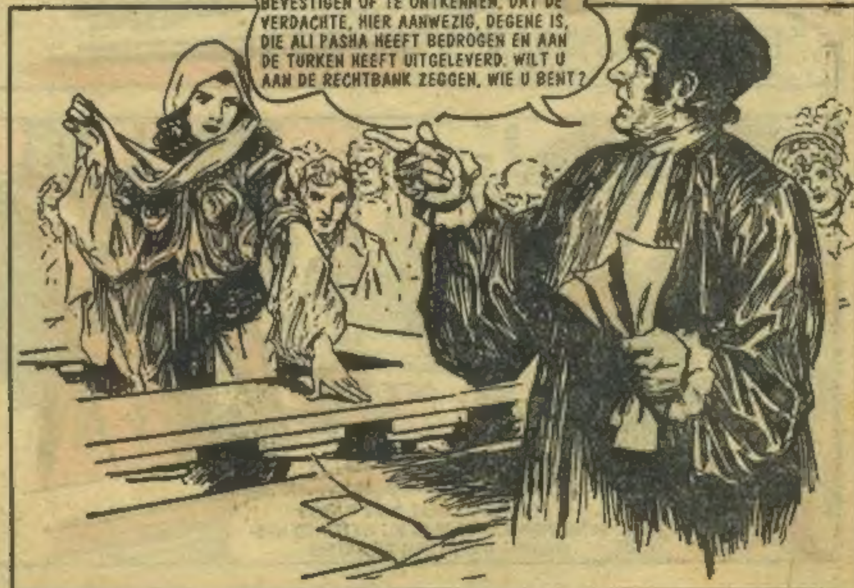

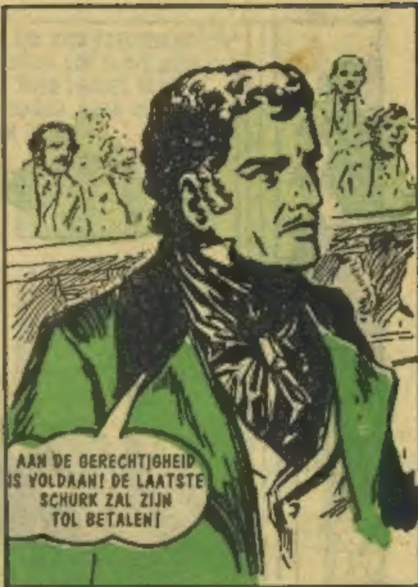

IK BEN DE DOCHTER VAN ALI PASHA! MISSCHIEN HERKENT DE GEVANGENE MIJ NU! HIJ VERKOCHT HET LEVEN VAN MIJN VADER AAN DE TURKEN EN HIJ VERKOCHT AAN HEN MIJN MOEDER ALS SLAVIN!

BIJ DIE WOORDEN KROMP MORCERF INEEN! HET LAATSTE SPRANKJE HOOP WAS BIJ HEM NU VERVLOGEN EN HIJ BEEFDE VAN HET HOOFD TOT DE VOETEN!

AAN DE GERECHTIGHEID IS VOLDAAN! DE LAATSTE SCHURK ZAL ZIJN TOL BETALEN!

ENIGE MAANDEN NADAT HET DOODVONNIS VOOR MORCERF WAS VOLTROKKEN ONTVING DE ECHTGENOTE VAN DE GEDODE SCHURK, DIE IN TERUGGE-TROKKENHEID OP HET LAND LEEFDE, BEZOEK
IK VIND HET BUITENGEWOON AARDIG DAT U MIJ WILT ONTVANGEN, MEVROUW DE GRAVIN! IK BEN NIET ZONDER SCHULD AAN DE VER-OORDELING VAN UW MAN EN DAAROM TWIJ-FELDE IK OF U MIJ WEL ZOUDT WILLEN ZIEN!
IK VERDENK U VAN GEEN KWAAD, MENEER...

TWAALF LANGE JAREN HEB IK AAN DE ZIJDE VAN DIE MAN EEN ELLENDIG LEVEN GELEID. IK WIST VAN ZIJN SCHURKENSTREKEN AF, MAAR IK STOND MACHTELOOS. EN HET SPIJT MIJ NIETS DAT HIJ EINDELIJK ZIJN VERDIENDE LOON HEEFT GEKREGEN!...

IK WAS GEDWONGEN MET HEM TE TROUWEN. IK WAS WANHOPIG OMDAT IK DE ENIGE MAN VAN WIE IK OOIT GEHOUDEN HEB, VERLOREN HAD

HET VERLEDEN WAS NU SPOEDIG VERGETEN! TEN LANGEN LESTE VOND EDMOND DANTES, ALIAS GRAAF DE MONTE CRISTO, HET GELUK MET HAAR, VAN WIE HIJ ALTIJD WAS BLIJVEN HOUDEN. HIJ HAD HET GELUK GEVONDEN EN EERLIJK VERDIEND, WANT HIJ HAD ER ZWAAR EN BITTER OM GELEDEN!

EINDE

En hiermede is het verhaal van de geheimzinnige graaf, die zijn vijanden terdege wist te straffen voor hun misdaden, ten einde. We hebben reeds gehoord, dat onze lezers en lezeressen enthousiast waren over de serie en dat zij het jammer vinden, dat het verhaal afgelopen is. Maar.... aanstaande week beginnen we met een ander en nog aantrekkelijker verhaal. Allemaal hebben we weleens gehoord van

ALI BABA EN DE VEERTIG ROVERS

de geheimzinnige man uit het Verre Oosten, die overal toe in staat was. Prachtige oosterse taferelen, uit een tijd toen de mannen nog vochten met zwaarden en degens en niet met geweren of pistolen. Toen gold mannenmoed nog als een van de hoogste deugden en bereikte men met slimheid meer dan met vuurwapenen. We twijfelen dan ook niet of onze talrijke enthousiaste lezers en lezeressen zullen aanstaande week het nummer van de Rebellenclub met nog groter ongeduld tegemoet zien dan tot nog toe het geval was.

De scheepsjongen van de Swaertman

Een scheepsjongen in vroeger jaren had het niet gemakkelijk. Maar al waren de mensen toen veel ruwer, een goed hart hadden ze wel

door Carlo Muntinck

Segher Teunisz legde zijn muts op de kast. „Het is lelijk koud," zei hij, „en ik heb honger ook. Kunnen we aan tafel, vrouw?" „Met een ogenblikje, Segher," zei vrouw Teunisz. „Was er nog nieuws op de kaai?"

„Nieuws is er altijd, in een stad als Vlissingen," antwoordde Segher Teunisz. „Weet je, dat schipper Coehoorn de kaperbrief heeft gekregen? De Spanjaard maakt het ons de laatste tijd zo lastig op zee, dat we eens iets terug moeten doen. Nou, Coehoorn zal er wel raad mee weten."

Jeroen legde de pook neer, waarmee hij in het vuur had zitten porren. Zijn bolle wangen gloeiden van de vlammen en misschien ook van opwinding. „Werkelijk, vader?" zei hij. „De grote kaperbrief?"

„De grote," knikte Segher. „Tja, jongen, dat kan een voordelig reisje worden, voor wie er mee gaat."

Jeroen stond op van zijn bankje. „Vader, wanneer vertrekken ze?" Segher fronste zijn wenkbrauwen. „Overmorgen. En waarom wou je dat weten?"

Jeroen pakte hem bij zijn mouw. „Vader, ik wil.... ze zullen vast nog wel een scheepsjongen kunnen gebruiken, denkt u niet?"

„Zo," zei Segher, „dacht jij dat. En jij zou natuurlijk willen, dat die scheepsjongen Jeroen heette, nietwaar. Denk je soms, dat het een plezierreisje wordt? Ik merk wel, dat je nog nooit een schip tegenover je hebt gezien, waarvan alle geschutspoorten opengingen."

„De Swaertman van schipper Coehoorn heeft anders ook kanonnen," kaatste Jeroen. „Toe, vader, u hebt me beloofd, dat ik naar zee mag en zo een kans is er niet elke dag."

Segher Teunisz keek zijn zoontje eens aan. „Het zou misschien wel eens goed voor je zijn," zei hij. „Schipper Coehoorn maakt kerels van zulke jongetjes als jij, maar als je met één been terugkwam, zoals Christiaen Wittebier verleden jaar, dan zou ik er eeuwig spijt van hebben."

„Dat kan elke zeeman gebeuren," meende Jeroen, „daar hoef je geen kaper voor te zijn. Denk maar aan Derck Goensz, vader, die viel uit de ra op een reisje naar Hamburg en een paar uur later was hij dood."

Segher Teunisz glimlachte. „Die jongen weet overal wat op," zei hij tegen zijn vrouw. „Wel, kereltje, je zult je zin hebben, maar vertel me later niet, dat ik je niet gewaarschuwd heb."

Vrouw Teunisz zuchtte. „Zou je het wel doen, Segher?" vroeg ze.

„Och," zei Segher Teunisz, „een goeie Zeeuw moet nou eenmaal varen, vrouw, en het kan voor Jeroen geen kwaad, als hij eens een keer achter moeders pappot vandaan komt. Die jongen groeit dicht, als hij hier blijft." Hij nam zijn muts van de kast en wenkte Jeroen. „Ga mee, pekbroek, dan zullen we eens kijken of schipper Coehoorn je gebruiken kan."

Vrouw Teunisz keek het tweetal na, terwijl ze de straat uitliepen, en in stilte hoopte ze, dat de Swaertman al volgemonsterd zou zijn. Een goed uur later sloeg het opgetogen gezicht van Jeroen haar hoop de bodem in.

„Het is voor elkaar, moeder," zei hij. „Overmorgen gaan we er op los." Hij haalde een linnen zakje uit zijn buis en liet de inhoud op tafel rollen.

„Kijk eens, moeder, mijn handgeld. Veertig Zeeuwse daalders. Wat zeg je daarvan?"

Vrouw Teunisz keek met grote ogen naar het zilver. „Lieve help, wat een geld. Zie je wel, Segher, het wordt een gevaarlijke reis. Veertig daalders geven ze niet zo maar aan een kind."

„Kom, kom," deed Teunisz, „de kaapvaart wordt nu eenmaal goed betaald, moeder. Ga de jongen zijn uitrusting maar klaarmaken, Trijntje. De scheepskist moet in orde zijn, als hij vertrekt."

Vrouw Teunisz schudde haar hoofd.

„Het is zonde," zei ze, „veertien jaar en nu al het zeegat uit en dat met die rabauwen van kerels." Ze zette het eten op tafel en toen de maaltijd gedaan was, nam ze de daalders en ging de stad in om voor Jeroen's plunje te zorgen.

De nieuwe scheepsjongen van

„Ga mee, pekbroek, dan zullen we eens kijken of schipper Coehoorn je gebruiken kan."

schipper Coehoorn sliep weinig in de twee nachten, die hij nog thuis was en wanneer hij niet in bed lag, zwierf hij in de haven en keek met verlangen naar de slanke romp en de zware masten van de Swaertman.

Eindelijk brak het ogenblik aan. Hij had afscheid genomen van moeder Teunisz, die hem met betraande ogen nawuifde, en op de kade gekomen, waar de Swaertman onder zeil lag, gaf hij zijn vader een stevige hand. „Het ga je goed, jongen," zei Segher. „Pas goed op jezelf en gedraag je als een eerlijke Zeeuw."

„Dat beloof ik u, vader," zei Jeroen. Hij tilde zijn scheepskist op zijn schouder en sprong in de vlet, die de manschappen naar boord zou brengen. Segher Teunisz bleef op de kade staan. Hij zag hoe Jeroen in de verte tegen de touwladder van de Swaertman opklom en anderhalf uur later hoorde hij het ratelen van de ankerkettingen.

Met bolle zeilen verliet de Swaertman de rede van Vlissingen en spoedig voeren ze in volle zee. Het was een hele nieuwe wereld voor Jeroen. Tijd om aan huis te denken had hij niet. Wanneer de bootsman toevallig geen karweitje voor hem had, nam de kok hem in beslag en stilzitten was er niet bij. 's Avonds was hij bijna te moe om te eten en nauwelijks lag hij te kooi of hij sliep als een blok. De volgende dag, terwijl hij met een paar lichtmatrozen het dek zwabberde, zag hij in de verte de krijtrotsen van Dover. Aan de andere kant lag Duinkerken, het beruchte kapersnest.

„Die hebben geen brief van de Hoge Heren nodig," zei een van de matrozen. „Ze plunderen maar voor het vaderland weg, die schavuiten." Hij kletste zijn zwabber op het dek en spuwde een ferme straal tabakssap over de verschansing. „Het is te hopen, dat ze zich kalm houden," zei hij. „We kunnen ons kruit wel voordeliger verschieten."

Maar de Duinkerkers schenen niet van plan te zijn het Zeeuwse fregat lastig te vallen. De Swaertman sneed onder vol zeil door de golven en vier dagen na het vertrek uit Vlissingen rondde het schip Kaap St. Mathieu. Het was een heldere ochtend. Er stond een lichte bries uit het zuidwesten en het zicht was uitstekend. Kort nadat het acht glazen had geslagen, kwam Jeroen uit de kombuis. Van zes uur af had hij de kok geholpen met het kneden van deeg en de meester van de pollepel had hem grommend verzekerd, dat-ie nog wel eens een zeeman zou worden, als het zo doorging. Trots op deze lof en met een flink stuk roggebrood als bewijs van erkentelijkheid, klom Jeroen aan dek. Hij wilde juist een rustig plekje uitzoeken om zich eens op zijn gemak te goed te doen, toen er kreten uit het kraaiennest klonken. „Schip te loevert!" schreeuwde de uitkijk. „Schiiip te loevert!!" Meindert Janszoon Coehoorn, de schipper van de Swaertman, kwam aan dek. Hij richtte zijn verrekijker naar de loefzijde en speurde het water af. Meer dan een stip in de verte kon hij niet onderscheiden, maar de man in het kraaiennest had er een betere kijk op en korte tijd later klonk het: „Het is een Spanjool!"

„Schip te loevert!" schreeuwde de uitkijk.

Hij stond plotseling met een lange, spitsgepunte degen in zijn handen.

Die kreet bracht alles in rep en roer. Schipper Coehoorn gaf bevel om het vreemde schip aan te houden en langzaam gleed de kapervlag omhoog langs de mast.

Terwijl de Swaertman in volle vaart naar het Spaanse schip koerste, werd de bemanning in allerijl gewapend. De bevaren matrozen werden van vuurroeren en sabels voorzien en Jeroen, die nooit iets gevaarlijkers dan een knipmes had bezeten, stond plotseling met een lange, spitsgepunte degen in zijn handen.

Intussen won de Swaertman steeds meer op de Spanjaard. Op het andere schip werden alle zeilen bijgezet, maar tegenover de snelle Zeeuw had de zware Spaanse koopvaarder niet veel kans. De geschutspoorten van de Swaertman gingen open en op een teken van de bootslieden werden de bakboordkanonnen naar voren gerold.

Schipper Coehoorn stond met het zwaard in de hand op het voordek. „Schot voor de boeg!" beval hij. Een dreunende knal deed de Swaertman trillen en vlak voor de boeg van het Spaanse schip plonsde een kogel in het water. Zonder acht te slaan op dit bevel tot bijdraaien, voer de Spanjaard verder. Opnieuw klonk de stem van Coehoorn en een tweede kogel drong dwars door het grootzeil. Boven het Spaanse schip werd een rookwolkje zichtbaar en vlak daarop gierde er iets door het tuig van de Swaertman.

„Drommels!" zei Coehoorn, „ze worden brutaal. Geef ze de volle lading, mannen!" De twintig bak-

boordskanonnen van de Swaertman brandden los en met oorverdovend kraken kwam de middenmast van de Spanjaard naar beneden, terwijl de boegspriet als een dorre tak van de voorsteven knapte. Een tweede salvo beroofde het schip van de bezaansmast en het kwam nu nog slechts langzaam vooruit. De ravage op het dek had de meeste kanonnen onbruikbaar gemaakt en machteloos moesten de Spanjaarden toezien hoe het Zeeuwse schip langszij voer. Enterhaken werden uitgestoken en knarsend bonsden de verschansingen op elkaar. Jeroen stond te trillen van opwinding. Hij zag hoe de matrozen van de Swaertman op het dek van het Spaanse schip sprongen en de Spanjaarden te lijf gingen en voor hij het wist, was ook hij over de verschansing geklommen. Rondom hem werd hevig gevochten. Een reus van een Spanjaard sloeg als een dolle om zich heen en van de voorplecht klonk het knallen van een musket. Plotseling zag Jeroen hoe Simon Cortelinck, de lichtmatroos, die in de kooi beneden de zijne sliep, door twee Spanjaarden werd aangevallen. Zonder zich te bedenken, rende hij er naar toe en sloeg een van de mannen tegen het dek. Hij zag nog hoe Simon zijn kortjan ophief om ook de tweede buiten gevecht te stellen; toen voelde hij een hevige slag tegen zijn schouder en meteen werd het donker om hem heen.

Het eerste wat Jeroen zag, toen hij weer bijkwam, was de blonde krullenkop van Simon Cortelinck en tot zijn verbazing merkte hij, dat hij in zijn eigen kooi lag. „Zo, maat," zei Simon, „heb je nog pijn?"

„Een beetje," antwoordde Jeroen. Simon grinnikte. „Je was van de kaart eer je het wist, hè? Er kwam een katrol naar beneden. Nog een geluk, dat je hem niet op je hoofd kreeg."

Jeroen ging overeind zitten. „En hoe is het afgelopen?"

„Goed natuurlijk," zei Simon, „anders lag je hier niet. Die Spanjool hebben we op sleeptouw. Je moet straks maar eens gaan kijken als je kunt."

„Dat kan ik nu wel," meende Jeroen. Hij klom uit de kooi en schoot zijn kleren aan. Zijn schouder was nog pijnlijk, maar ziek voelde hij zich allerminst. Toen hij aan dek kwam, zag hij de José Ramondo, het Spaanse koopvaardijschip, dat met zware trossen aan de Swaertman was vastgemaakt. Aan de enig overgebleven mast woei de Statenvlag en een deel van de Zeeuwse bemanning had de taak van de gevangen Spanjaarden overgenomen.

Simon knipoogde. „Weet je wat ze aan boord hebben? Specerijen! Tabak! Goudbrokaat! De duurste lading, die die dwarskoppen voor ons konden uitzoeken." Hij gaf Jeroen een por in zijn ribben. „Nog een dag of drie, maatje, dan kun je de goudstukken laten rammelen."

Jeroen lachte. „Ik rammel nu al, knapie, maar dat komt van de honger. Ik heb twee porties gemist, als ik het goed begrijp."

Hij klepperde de trap naar de kombuis af en begon bij de kok een droevig verhaal op te hangen over jongens, die door hun eigen heldenmoed ondervoed dreigden te raken.

En terwijl de witmuts zich liet vermurwen en een dampend bord pap voor hem opschepte, sneed de Swaertman op volle kracht door de golven, de haven van Vlissingen tegemoet.

De Hoogmogende Heren in Middelburg konden tevreden zijn: de kaperbrief van schipper Coehoorn had zijn eerste vruchten afgeworpen.

„Drommels," zei Coehoorn, „ze worden brutaal. Geef ze de volle lading, mannen!"

1. Dollie Dimpel en haar vriend Tommie de soldaat gaan samen uit wandelen. Zij ontmoeten een boer, die een koe naar huis brengt.

2. Plotseling gaat de koe zitten en wil niet meer verder wandelen. Zij heeft honger en wil eerst eten. Maar zij kan niet praten.

3. Dan zegt Dollie: „Een koe kan ook wel eens geen zin hebben!" „Ja," zegt Tommie. „Maar weet je wat, misschien kan de stroman ons helpen."

4. En ja, hoor, de stroman weet er wel raad op. Hij moet op de groenten en het fruit passen. Nu neemt hij wat stro en zegt tegen de koe: „Kom maar!" En de koe komt.

1. Het is een regenachtige dag. Buiten spelen is onmogelijk. „Ga maar naar de rommelzolder!" zegt mams. „Daar kunnen jullie spelen."

2. Er ligt van alles in oude kisten en dozen. Maar het leukste is toch wel het vinden van oude kleren, die vele jaren geleden gedragen werden.

5. Als de stroman verder loopt, zwaait hij met een fris bosje hooi, dat hij in zijn hand houdt. De koe kan natuurlijk niet zeggen hoe lekker zij dat vindt, maar zij loopt er haastig achteraan,

6. De stroman geeft het bosje hooi niet aan de koe, maar hij wandelt rustig verder, steeds verder in de richting van de boerderij. En het duurt niet lang of de koe die steeds meer honger krijgt holt achter hem aan.

7. Dollie Dimpel, Tommie en de boer lopen natuurlijk achter de koe aan en zijn heel erg gelukkig. In de boerderij krijgt de koe zoveel hooi als zij maar wil hebben en zij maakt van die gelegenheid dankbaar gebruik.

8. De boer is heel erg blij en hij zegt: „Dat was heel slim bedacht en ik vond het erg vriendelijk van jullie allemaal." Hij haalt een mand vol mooie, rode appels en jullie kunnen begrijpen hoe gelukkig ze alle drie waren.

3. „Ai!" zegt Jannetje, „hier ligt zelfs nog een oud Sjorsboek." En enige uren lang zijn ze stil met de spannende verhalen over Sjors.

4. Dan staat er nog een oude gramofoon en Bunnie mag een ritje maken op de draaischijf. Net een echte draaimolen, denkt Bunnie.

Ruim een uur was hij er nu al mee doende zonder de oplossing te vinden.

Het vreemde lichtje

HOE EEN GOEDE DAAD SOMS VREEMDE GEVOLGEN KAN HEBBEN

Voor de zoveelste maal die avond streek Freddy Ron b ch met een nijdig en wanhopig gebaar door zijn warrige haardos. Freddy zat in de tweede klas van de H.B.S. en was bezig met een lastige meetkundesom, die de „Passer", zijn meetkundeleraar, voor huiswerk had opgegeven. Ruim een uur was hij er nu al mee doende zonder de oplossing te vinden. Freddy zuchtte en schoof het meetkundeboek van zich af, om het even later weer voor zich te nemen. Met meetkunde was het nu eenmaal zo: het ene ogenblik snapte je er geen laars van en het andere ogenblik ging er als het ware een lichtje in je hoofd branden en doorzag je de hele opgave. Daarom probeerde Freddy het dan ook telkens opnieuw. Maar vanavond scheen het helemaal niet te willen gelukken. Hij steunde met het hoofd in allebei zijn handen en opnieuw loosde hij een diepe zucht. Misschien kon hij dan beter een eindje gaan fietsen. Als hij terugkwam lukte het wellicht beter. Of zou hij even naar Jan gaan? Dat was zo 'n wiskundeknots. Die had vast geen cent moeite gehad met die som. Maar wat had hij er eigenlijk aan, als hij de opgave wel uitgewerkt had, maar hem toch niet snapte? Nee, hij moest de oplossing zelf vinden of anders niets. Wat zou hij nou doen, nog eens proberen of even gaan fietsen? Hij twijfelde nog wat, maar even later zat hij toch op de fiets en peddelde met een kalm gangetje in de richting van de plassen, die even buiten de stad lagen, waar Freddy woonde.

Het was een mooie, kalme nazomeravond. Het was heel rustig langs de plas. Freddy besloot een ogenblikje in het gras aan de zoom van de plas te gaan zitten. Een enkele wandelaar passeerde hem. Met diepe teugen ademde Freddy de frisse avondlucht in en genoot van het prachtige natuurschoon dat het plassengebied bood. Zijn meetkundesom was hij totaal vergeten. Toen hij enige tijd zo stilletjes had zitten genieten en weer op wilde staan om naar huis terug te keren, werd Freddy's aandacht plotseling getrokken door een zwak lichtje, dat van achter een boom te voorschijn was gekomen en zich nu dansend langs de reeds donker wordende lucht bewoog. Freddy zag hoe het lichtje met grote snelheid op hem toe kwam. Hij tuurde ingespannen om te onderscheiden wat het was, maar hij kon het voorwerp, want dat moest het toch zijn, met geen mogelijkheid thuisbrengen. Een vliegtuig kon niet, want daarvoor kwam het te snel op hem toe. Maar wat dan?

Een vliegende schotel misschien? Freddy schoot even in de lach over dit dwaze denkbeeld, zoals hij zelf vond. Nou ja, je hoorde de laatste tijd wel veel over vliegende schotels, zoals hij bijvoorbeeld laatst in de krant had gelezen van die twee dames in Denemarken, die een vliegende schotel van heel dichtbij hadden gezien en zelfs met de bestuurder in aanraking waren geweest, zoals ze beweerden. En lang daarvoor was in Amerika een soortgelijk geval bekend geworden en de laatste tijd verschenen er in de kranten regelmatig berichten, dat er ook boven Nederland vreemd verlichte voorwerpen werden waargenomen, die velen voor vliegende schotels hielden. Maar Freddy geloofde dit alles niet zo gauw. Hij wilde het eerst zelf weleens zien.

Inmiddels was het voorwerp, dat Freddy zoëven had ontdekt, nu tot bijna vlak boven zijn hoofd gekomen. Het kwam Freddy voor, dat het voorwerp, naarmate het vorderde, ook lager daalde. Nu was het geheimzinnige geval vlak boven hem en nu zag hij een groot, donker vlak met ver daaronder een flikkerend lichtje. Duidelijk hoorde hij een soort geklepper en geritsel. Freddy tuurde zo ingespannen naar boven om te kunnen onderscheiden wat dat nu wel kon zijn, dat over zijn hoofd heensuisde, dat zijn ogen er pijn van gingen doen, terwijl zijn hersens koortsachtig werkten.

En plotseling besefte Freddy wat het voorwerp was, dat zich daar in de lucht bevond. Het was.... een vlieger, een doodgewone vlieger, met daar onderaan een lampion met een brandend kaarsje. Men had ergens op een plaats, onttrokken aan het oog van Freddy door een groep bomen, van waarachter hij plotseling het lichtje had ontdekt, de vlieger natuurlijk opgelaten en deze was afgebroken. En de wind had de afgebroken vlieger in Freddy's richting gestuurd. Deze staarde nu het flikkerende en dansende lichtje na, dat al lager en lager kwam en elk ogenblik op de grond terecht kon komen. Op de grond? Misschien, flitste het ineens door Freddy's brein. *Misschien!* Het kon net zo goed op een huis neerkomen! Als dat het geval was, kon het kaarsje weleens brand veroorzaken. Dat moest voorkomen worden, daar zou Freddy voor zorgen.

In een oogwenk zat hij op de fiets en trapte met alle kracht in de richting, waarin het lichtje was gegaan. Waar was het nu? Hij zag het niet meer. O, misschien was het al ergens terechtgekomen en kwam hij te laat. Maar nee, daar was het weer, hij was er nu vlakbij. Tegelijk zag Freddy, dat de lampion en de vlieger terechtkwamen op een van de vele zeilboten, die aan de oever van de plas gemeerd lagen. Hij smeet zijn fiets in het gras en rende op de zeilboot toe. In één sprong was hij op de boot, maar zijn rechtervoet gleed uit en raakte het water. Nog net kon hij zich aan een touw vastgrijpen, anders was hij beslist helemaal in het water getuimeld en kopje onder gegaan. Nu was alleen zijn ene voet nat, maar daar lette Freddy niet op. Zenuwachtig zocht hij met zijn ogen het zeil af, waarmee de zeilboot was overdekt, maar hij zag nergens de afgebroken vlieger en de lampion. Toen ontdekte hij, dat hij zich had vergist, want de vlieger was niet op de boot terechtgekomen, zoals hij had gedacht, maar in het water. Hij dreef een eindje van de boot af in de plas. Gelukkig maar, dacht Freddy, terwijl hij opgelucht zuchtte. Nog even keek hij naar de vlieger en wilde toen van de boot afspringen. Plotseling echter werd hij ruw beetgepakt en heftig heen en weer geschud, terwijl een barse stem zei: „Zo, kereltje, wat voer je op mijn boot uit? Nou, zeg op!"

Freddy schrok zo hevig, dat hij geen woord kon uitbrengen.

De man, die hem had beetgepakt en door elkaar geschud, nam hiermee echter geen genoegen en ongeduldig en kwaad zei hij: „Nou, zeg op, wat voerde je op mijn boot uit?"

Stamelend bracht Freddy er uit: „Ik.... wou.... ik kwam.... ik wilde...."

„De boel vernielen, hè, of iets stelen, zeker?" vulde de man driftig aan

„Nee, nee," haastte Freddy zich te zeggen.

„Nee, natuurlijk niet, dat zal best wel. Je kwam zeker kijken of ik mijn boot wel goed vastgemaakt had of zo iets?"

„Nee, maar er was een vlieger afgebroken met een kaarsje er onderaan," zei Freddy, die nog helemaal van de kook was.

De man lachte schamper en zei: „Een vlieger met een kaarsje!?"

„Ja," zei Freddy.

„Maak dat je grootje wijs of beter gezegd de politie, want daar zullen we jou eens heenbrengen. Die weet wel raad met kereltjes zoals jij."

Maar nu kwam Freddy in verzet. Het woord politie bracht hem zijn tegenwoordigheid van geest terug en snel en met een enigszins verongelijkte toon in zijn stem, omdat hij de stevige greep van de man in zijn arm, hoewel hij niet kinderachtig of kleinzerig was, nu toch wel begon te voelen, vertelde hij wat er was gebeurd. En aan het eind van zijn verhaal zei hij wat kregelig: „En als u mij niet wilt geloven, dan kijkt u daar maar in de plas. Daar drijven de vlieger en de lampion."

De man keek in de aangeduide richting en zag inderdaad iets drijven, al kon hij door de donkerte niet meer onderscheiden, dat het een vlieger was. De man liet Freddy los, want door de oprechte toon, waarop Freddy het verhaal had gedaan, twijfelde hij niet langer aan diens eerlijkheid. Even was het stil. Toen stak de man een hand uit en zei: „Een mooi figuur heb ik dan geslagen. Jij hebt mijn boot willen beschermen en ik heb je vals beschuldigd van diefstal en vernieling. Ik hoop, dat je me dit niet al te kwalijk zult nemen en mij kunt vergeven, dat ik zo tegen je ben opgetreden."

„Maar natuurlijk, meneer," zei Freddy opgelucht. En hij vervolgde, blij dat de man hem had losgelaten: „Misschien had ik wel net zo gedaan, wanneer het mijn boot was geweest."

De man bedankte Freddy nu hartelijk voor zijn optreden en wilde hem een rijksdaalder geven, maar onder geen voorwaarde wilde Freddy deze aannemen.

„Dan nodig ik je aanstaande Zondag uit voor een zeiltochtje, misschien voel je daar dan wel wat voor. Ik hoop dat je niet nee zult zeggen, want ik wil mijn valse beschuldiging en de blauwe plek, die je waarschijnlijk op je arm hebt gekregen, toch op de een of andere wijze goedmaken en vergoeden. Neem je mijn uitnodiging aan?"

Nou, je begrijpt dat Freddy dit deed. Even later nam hij afscheid van de man na beloofd te hebben Zondag op tijd te zijn voor de zeiltocht en hij fietste naar huis terug. Thuisgekomen pakte hij energiek zijn meetkundeboek en een half uurtje later had hij de oplossing van de lastige som gevonden ook.

A. van Vlaardingen

In één sprong was hij op de boot.

Schoten in Nebraska

In het Wilde Westen gebeurde altijd wat. Zo gemakkelijk ging het niet om dat onmetelijke land te zuiveren van rovers en wilden.

door Carlo Muntinck

Dicht langs de vernielde trein sloop hij naar achteren, vastberaden gevolgd door Dave en George.

Stanley Jefferson schudde wat zwarte, korrelige tabak op een vloeitje en draaide er een sigaret van. Het was nu al ruim een uur geleden, dat de trein Lincoln had verlaten, en het zou nog verscheidene uren duren eer ze in Omaha waren.

Hij keek naar het eentonige prairielandschap waar ze doorheen reden en wenste, dat hij al op de plaats van bestemming was. Tegenover hem zat Dave Holiday te slapen. Hij had zijn hoed over zijn ogen getrokken en snurkte zacht. George, die naast hem zat, grinnikte tegen Stanley. „Is het geen plaatje?" zei hij spottend

Stanley stak zijn sigaret aan. „Ik wou, dat ik ook kon slapen," zei hij. „Niks voor mij, zo'n trein. Geef mij maar. . . ."

Wat hij zo graag wilde hebben, kon Stanley Jefferson niet meer vertellen, want op hetzelfde ogenblik klonk er een luid gekraak, dat door een paar dreunende klappen werd gevolgd. De wagen, waarin de drie cowboys zaten, waggelde op zijn wielen, schoot uit de rails en kantelde. Dave Holiday deed met een schreeuw zijn ogen open. Hij keek om zich heen, zag versplinterd hout en mannen, die overeind krabbelden, en begreep, wat er aan de hand was Hij voelde het trouwens ook, want zijn gezicht bloedde en zijn hoofd voelde aan alsof het alleen nog maar uit builen bestond. Overal waren er jammerende stemmen van gewonde passagiers, maar die geluiden werden overstemd door het geknal van schoten.

Stanley stak zijn hoofd door het raam, dat nu boven hem was, en keek om zich heen. Meteen trok hij het weer terug. „Dekken jongens," zei hij. „Ze zijn bij de postwagen."

„Net wat ik dacht," zei George, „het is opzet geweest."

Stanley zei niets. Hij maakte zijn holsters los en haalde de zware colts te voorschijn. „Wat doe jij als een man je om zeep probeert te brengen, George?" vroeg hij

„Dan probeer ik hem voor te zijn," zei George en ook hij trok zijn revolvers.

Dave volgde zijn voorbeeld. „Laat mij eerst," zei hij, „ik heb het meeste met ze te verrekenen."

Maar Stanley was al uit de wagen geklommen. Dicht langs de vernielde trein sloop hij naar achteren, vastberaden gevolgd door Dave en George.

Bij de postwagen, helemaal achteraan, was het gevecht bijna afgelopen. De beide beambten, die het geld en de post hadden bewaakt, lagen dood in het gras en de bandieten hadden zich achter de wagen verschanst en schoten op een oude farmer, die hen van zijn coupé uit met een geweer bestookte.

„Ze zijn met zijn vijven," zei George, op een aantal paarden wijzend.

„Meer dan me lief is," vond Stanley. „We moeten achter ze zien te komen, dat is onze enige kans." Ze lieten zich plat op de grond vallen en kropen van de trein vandaan het hoge gras in. Terwijl ze zich daar langzaam voortbewogen, hield het schieten op en de cowboys begrepen, dat de oude farmer buiten gevecht was gesteld.

Stanley gromde. „Opschieten, jongens," spoorde hij aan.

Ze kropen verder door het harde, droge gras en van tijd tot tijd richtte Stanley zich behoedzaam op om te zien, hoe ver ze waren. Eindelijk fluisterde hij: „Opletten. We zitten achter ze."

Centimeter na centimeter, op ellebogen en knieën, gingen ze naar rechts, de revolvers gereed om te schieten. Nu hadden ze de grens van het gras bereikt. Stanley gluurde tussen de halmen door. Een paar meter van hem af was de postwagen. Twee kerels, revolvers in de handen, stonden er naast en de rest was binnen bezig.

Stanley wenkte Dave. „Jij neemt die vent met die snor en ik die ander. Dan loopt George naar de andere kant van de wagen en wij gaan er aan deze kant in. Begrepen?"

„Oké!" zei George en Dave knikte.

Stanley gaf Dave een wenk en de beide cowboys legden aan.

„Ja!" zei Stanley.

De revolvers knalden en de twee mannen bij de wagen stortten neer.

De postwagen was een van de weinige rijtuigen, die overeind waren gebleven. George rende er omheen, maar net toen hij naar binnen wilde stormen, sprong er iemand uit. Het was een grote, zware man en hij botste met zijn volle gewicht tegen George op. De cowboy sloeg tegen de grond en de ander rende naar de paarden. Eer George overeind was, zat hij al in het zadel en stoof er vandoor.

Intussen hadden Stanley en Dave korte metten gemaakt met de beide andere bandieten en nu kwamen ze naar buiten.

„Hij is weg," zei George, „maar ik heb hem herkend. Het was Jim Horner. Hij liep me finaal tegen de vlakte, begrijp je?"

„Jim Horner?" zei Stanley opgewonden. „Weet je dat zeker?"

„Zo zeker als wat," bevestigde George, „ik keek 'm recht in z'n gezicht."

Stanley rende naar de vier overgebleven paarden, die nog rustig bij elkaar stonden. „Kom mee!" schreeuwde hij, „Jim Horner is de kerel, die mijn broer heeft vermoord, drie jaar geleden, bij Copper Cliff."

„Verdraaid," zei Dave, „dan ben

ik bang, dat het er niet zo best uitziet voor Jim Horner." Hij slingerde zich in het zadel en galoppeerde Stanley achterna. Het platgetrapte gras wees de weg, die de vluchteling was gegaan, en met verbeten gezichten volgden de drie mannen dat spoor. Horner scheen over een uitstekend paard te beschikken, want ondanks de geweldige snelheid, die zij ontwikkelden, slaagden de drie mannen er niet in hem te achterhalen.

Toen de avond viel, staakte Stanley de achtervolging. „We zijn hem kwijt," zei hij teleurgesteld. „Nu heeft hij een hele nacht voorsprong."

Ze bogen naar het oosten af en reden naar Hardwood. Er was daar nog niets van de overval bekend en toen de sheriff het voorgevallene vernam, liet hij onmiddellijk hulpploegen uitrukken om de gewonden bij te staan. Daarna gaf hij de telegrafist opdracht om naar alle windstreken een bevel tot aanhouding van Jim Horner te seinen.

„Ik stel voor, dat wij nu maar eens rustig een paar uur gaan slapen," zei Stanley, „dan kunnen we morgen verder naar Omaha. Hier valt voor ons niets meer te doen."

„Daar voel ik wat voor," zei George.

Dave zei niets. Die sliep al.

Twee dagen later, na een lange rit te paard, bereikten de drie mannen Omaha. George, die als voorman op de Circle-Six-ranch werkte, even buiten Lincoln, moest bij een zekere meneer Topman zijn, van wie hij voor zijn baas een stuk land zou kopen. Intussen slenterden Stanley en Dave door de stad, aten wat en kochten hier en daar een paar kleinigheden.

Moe van het lopen, gingen ze tenslotte een café binnen, dicht bij de plaats, waar ze George weer zouden ontmoeten. Het was er druk. Een paar negers maakten oorverdovende muziek en de talrijke bezoekers stonden luid met elkaar te praten. Een grote man met gitzwart haar voerde de boventoon. Hij scheen goed in zijn geld te zitten, want hij tracteerde iedereen, die naar hem luisterde, en spoedig stond er dan ook een hele troep om hem heen. Stanley en Dave draaiden zich om en keken de opschepper eens aan.

Stanley werd bleek. „Ik laat me hangen als...."

„Als wat?" vroeg Dave.

„Als dat Jim Horner niet is," zei Stanley fluisterend.

Dave schudde het hoofd. „Jim Horner is blond en dat kun je van deze man moeilijk beweren," vond hij.

Stanley haalde zijn schouders op. „Zegt me niets. Je haar kun je laten verven."

Hij stond op en slenterde naar het groepje toe. „Hallo, Jim," zei hij.

De man met het zwarte haar draaide zich met een ruk om. Toen hij Stanley zag, smeet hij hem met een snelle beweging zijn bier in het gezicht, gooide een paar mensen op zij en rende naar de uitgang.

„Houdt hem!" brulde Stanley. „Het is Horner!"

Een man, die bij de deur stond, wilde de vluchteling de weg versperren, maar de bandiet sloeg hem tegen de grond alsof hij een pop was.

De beide cowboys stormden Horner achterna, gevolgd door de andere aanwezigen. Daardoor ontstond er zo'n gedrang bij de deur, dat Horner al de hoek om was eer Stanley en Dave op straat stonden. Zonder om te kijken, rende hij de straat uit. Toen hij de tweede hoek wilde omslaan, kwam er van de andere kant juist iemand, die hetzelfde wilde doen. Zo hevig was de botsing, dat beiden tegen de grond sloegen. Horner wilde opkrabbelen, maar de ander was iets vlugger. Zijn vuist schoot uit, precies tegen Horner's kin, en het was een bijzonder harde vuist. Horner bleef tenminste heel rustig op de grond liggen en hij was nog steeds bewusteloos, toen zijn achtervolgers bij hem kwamen. De man, die hem dat koopje had geleverd, stond rustig naast hem en lachte breed. „Hallo Stanley, hallo Dave!" zei hij.

„Jij?" zei Stanley.

„En niemand anders," grinnikte George. „Die lompe beer liep me voor de tweede maal tegen de grond en dat zijn nou precies van die dingen, waar ik niet van houd, begrijp je?"

„Ik begrijp het," zei Stanley en hij belde de sheriff.

Toen deze functionaris arriveerde, was Horner juist weer bijgekomen.

„Jim Horner," zei de man der wet, „ik arresteer je wegens de treinoverval op de lijn Lincoln-Omaha."

Horner richtte zich op. „Jullie zijn gek," zei hij, „daar weet ik niets van."

„Ik anders wel," zei George. „Ik heb je met m'n eigen ogen uit de wagen zien komen."

De sheriff haalde een lijst met nummers te voorschijn en vergeleek die met de nummers van de bankbiljetten, die Horner bij zich had.

„We zullen er maar niet verder over praten, Horner," zei hij. „Ik denk niet, dat je één jury zult vinden, die je met deze bewijzen vrijspreekt."

Grommend gaf de bandiet zich gewonnen.

Toen de sheriff zich met zijn gevangene had verwijderd, zei George: „Ik denk, dat ik vanavond eens een paar arme cowboys ga tracteren."

„Zit je zo goed bij kas?" vroeg Stanley.

„Ik wel," zei George. „Ik heb vandaag de slag van m'n leven geslagen. Op Horner z'n kin, begrijp je. Daar stond duizend dollar beloning op, als je het nog niet wist."

„O," zei Stanley en hij keek zeer dom.

Zijn vuist schoot uit, precies tegen Horner's kin....

MET ONS DRIETJES

Drie wezen, Nan, Nobby en kleine Joe, zijn met hun ezeltje Neddy naar Londen gegaan. Zij hebben werk gevonden in een rij-school. Op een middag mogen zij naar de kermis

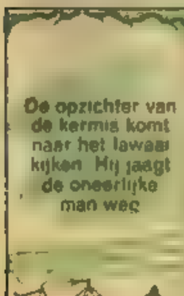
Nobby gooit een paar keer raak, maar de kokosnoten vallen er niet af

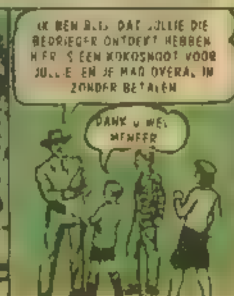
Neddy komt zijn vriendjes helpen. Hij loopt de palen omver, maar de kokosnoten vallen er toch niet af

De opzichter van de kermis komt naar het lawaai kijken. Hij jaagt de oneerlijke man weg

BOB EN BEP ZIJN WEGGELOPEN UIT HET WEESHUIS VAN DE AKELIGE STIGGINS, DIE HEN STEEDS ACHTERVOLGT. ZIJ HEBBEN DE GEHELE NACHT GELOPEN. MAAR STIGGINS IS HEN GEVOLGD

KIT KARSON EN DE PIONIER KARAVAAN

KIT GREEP EEN KRUITVAT OP EN SMEET HET NAAR DE BOOSAARDIGE MEDICIJNMAN ....

IN HET VOLGENDE OGENBLIK HAD KIT ZICH MEESTER GEMAAKT VAN EEN BRANDENDE TOORTS, NA EERST DE ROODHUID, DIE HEM DROEG, IN EEN ONZACHTE AANRAKING MET DE GROND GEBRACHT TE HEBBEN

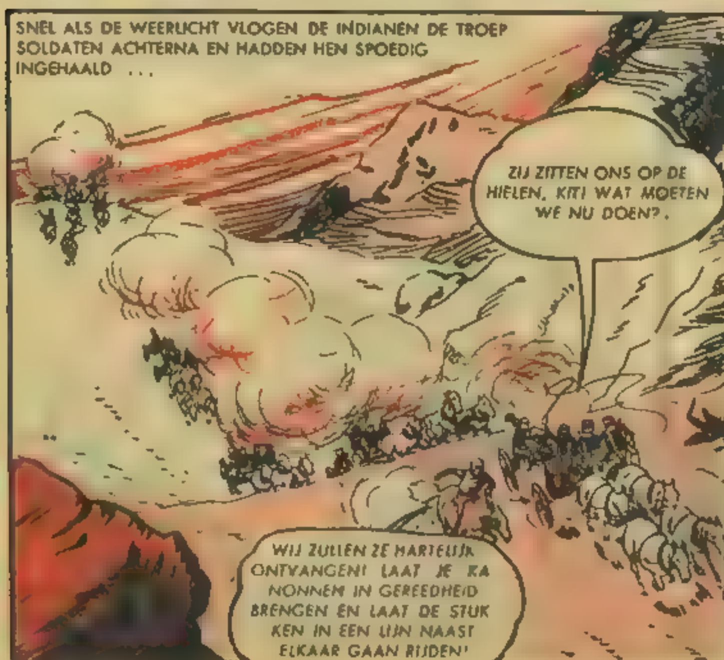
EN TERWIJL DE ROODHUIDEN ZICH OP EEN EERBIEDIGE AFSTAND TERUGTROKKEN, SCHREEUWDE KIT TEGEN MALONEY

PAT RENDE NAAR VOREN, WAAR DE GEVANGEN SOLDATEN AAN DE DOELEN STONDEN VASTGEBONDEN!

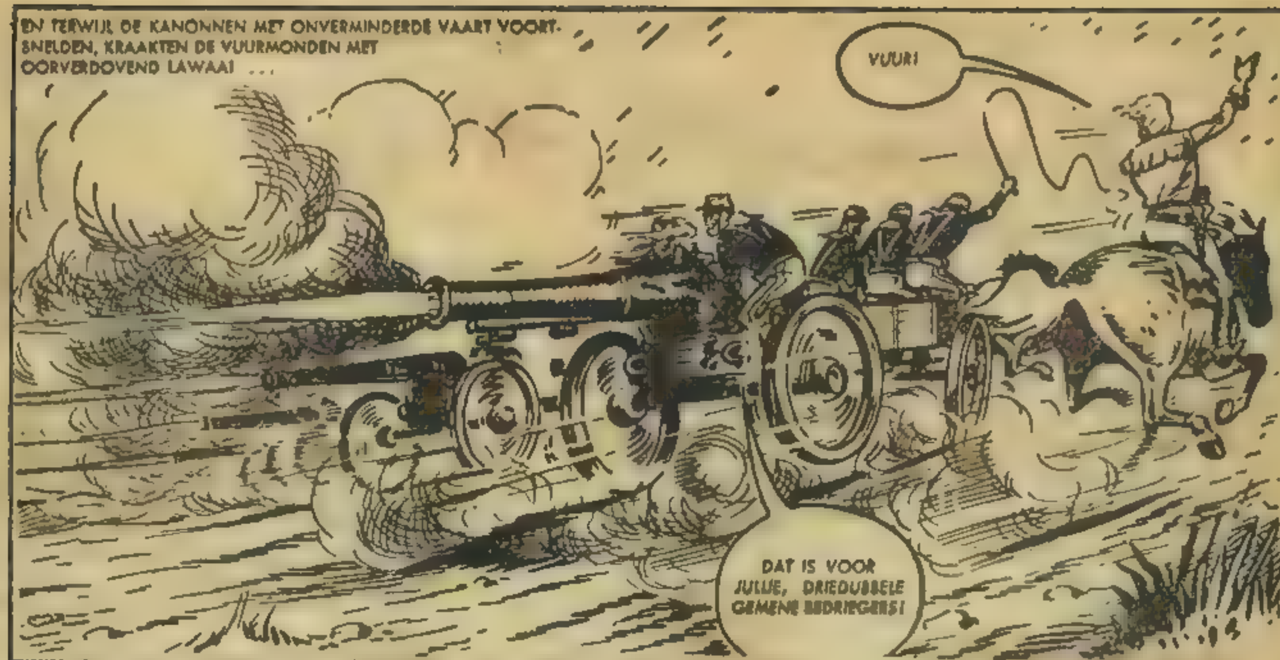

KIT GAF EEN KORT BEVEL TOEN DE BEVRIJDE SOLDATEN OP HEM TOESNELDEN ....
VLUG, MANNEN! MAAK DE BOEL IN ORDE! WIJ ZULLEN TRACHTEN HIER TUSSEN UIT TE KOMEN EN DIE KANONNEN MOETEN MET ONS MEE!
JULLIE HEBBEN GEHOORD WAT KIT KARSON ZEI? VLUG — OPSCHIETEN

BINNEN EEN OOGWENK WAREN DE PAARDEN VOOR DE KANONNEN GESPANNEN
VOORUIT, LATEN WE GAAN

TOEN DE TROEP WEGREED STAMPVOETTE DE MEDICIJNMAN VAN WOEDE
TE PAARD, BROEDERS! DIE DUIVELSE BLEEKGEZICHTEN MOGEN NIET ONTSNAPPEN! GA ZE

SNEL ALS DE WEERLICHT VLOGEN DE INDIANEN DE TROEP SOLDATEN ACHTERNA EN HADDEN HEN SPOEDIG INGEHAALD ...
ZIJ ZITTEN ONS OP DE HIELEN, KIT! WAT MOETEN WE NU DOEN?.
WIJ ZULLEN ZE HARTELIJK ONTVANGEN! LAAT JE KANONNEN IN GEREEDHEID BRENGEN EN LAAT DE STUKKEN IN EEN LIJN NAAST ELKAAR GAAN RIJDEN!

WELDRA REDEN DE KANONNEN NAAST ELKAAR EN NU GAF KIT LUID EEN BEVEL!
IN ORDE, MANNEN! BLIJF RIJDEN! DE KANONNEN ZIJN REEDS GELADEN! TRACTEER ZE NU OP DE KOEK DIE ZE ZELF IN GEREEDHEID HEBBEN GEBRACHT! OPGEPAST! DAAR GAAT IE !

EN TERWIJL DE KANONNEN MET ONVERMINDERDE VAART VOORTSNELDEN, KRAAKTEN DE VUURMONDEN MET OORVERDOVEND LAWAAI . . .
VUUR!
DAT IS VOOR JULLIE, DRIEDUBBELE GEMENE BEDRIEGERS!

DE GILLENDE INDIANEN WERDEN VAN HUN PAARDEN GEWORPEN
TERUG! TERUG! VLUCHT VOOR JE LEVEN!
DE DONDERWAGENS SPUWEN VUUR EN DOOD! VLUCHT, BROEDERS! VLUCHT!

ZIEZO, DIE HEBBEN VOORLOPIG GENOEG GEHAD, KIT!
JA, MAAR BLIJF MET ONVERMINDERDE VAART DOORRIJDEN, TOTDAT WIJ HET SIOUX-GEBIED VERLATEN HEBBEN! . .

DE VOORTSNELLENDE KANONNEN GINGEN WEER IN EEN LIJN ACHTER ELKAAR RIJDEN DOCH JUIST TOEN ZIJ DOOR EEN DIEP RAVIJN REDEN LIET PAT EEN KREET VAN SCHRIK WEERKLINKEN!
HÉ, KIT! KIJK DAAR EENS! DAAR BOVEN AAN DE RAND VAN DE ROTSEN! EEN HELE TROEP ROODHUIDEN EN ZIJ ZIJN ZWAAR BEWAPEND OOK!

HET OPPERHOOFD VAN DE SIOUX HIELD ZIJN PAARD IN EN HIEF ZIJN HAND OP! ZIJN ZOON, DIE AAN ZIJN ZIJDE REED, . . ZEI TEGEN HEM . .
ZIE, VADER! DE BLEEKGEZICHTEN ZIJN ONTSNAPT MET DE DONDERWAGENS!
ZIJ KOMEN DEZE KANT OP! MAAK JULLIE GEREED OM AAN TE VALLEN! ZIJ MOGEN NIET ONTSNAPPEN, RODE

DE OORLOGSKREET VAN DE SIOUX WEERGALMDE IN DE VALLEI, TOEN ZIJ MET DONDEREND GEWELD LANGS DE HELLING NAAR BENEDEN SNELDEN . . . .
VECHT, BROEDERS, VECHT! VOLG MIJ!
DOOD AAN DE BLEEK GEZICHTEN!

SNEL WENDDE KIT ZIJN PAARD EN DREEF HET IN EEN SMALLE SPELONK . . .
STAP HIER AF, MANNEN! DEZE SPELONK LEIDT NAAR DE RIVIER! VOLG DE OEVER! PAT EN IK BLIJVEN HIER ACHTER EN ZULLEN HEN ZO LANG MOGELIJK TEGENHOUDEN!

MET VERBETEN GEZICHTEN KEKEN KIT EN PAT TOE, TOEN DE KANONNEN LANGS HEN SNELDEN
WIJ SLUITEN DE INGANG AF, PAT! WIJ BLIJVEN ACHTER DEZE ROTSBLOKKEN ZITTEN EN HOUDEN ONZE SCHIETIJZERS IN GEREEDHEID! HOE MEER VOORSPRONG HOE BETER HET IS!
ZIJ KOMEN STEEDS DICHTER BIJ, KIT!

DE KOP VAN DE ROODHUIDENSTOET REED REEDS DE VALLEI BINNEN . . .
WACHT! BRENG EEN DEEL VAN DE MANNEN ACHTER DE VALLEI OM NAAR DE RIVIER EN PROBEER DE DONDERWAGENS IN TE SLUITEN! IK GA DAN LANGS DE ZIJKANTEN VAN DE VALLEI .
IK LUISTER EN GEHOORZAAM, O WIJZE VADER! KOM, MANNEN!

DIRECT DAAROP STORMDEN HET SIOUX-OPPERHOOFD EN ZIJN MANNEN, DE INGANG VAN DE ZIJ-VALLEI BINNEN!
VOLG DE DONDER WAGENS, BROEDERS! KOM BROEDERS! VOLG MIJ SNEL!

DAAR ZIJN ZE, KIT! HONDERDEN BLOEDDORSTIGE KNAPEN!
SCHIET SNEL EN SCHIET RAAK, PAT! ALS WIJ ZE NIET AFSCHRIKKEN IS HET MET ONS GEDAAN!

De rijke bedelaar

Bedelaars zijn in het Oosten overal te vinden. Voor velen is het daar een beroep, omdat zij nooit iets anders geleerd hebben. Maar dat het niet altijd zo'n onschuldig beroep is, dat leert dit spannende verhaal.

door AD SHEEN

„Een kleinigheid, astublieft! Een kleinigheid voor een arme stumper!"

I

De zon daalde al neer achter de bergen, toen Ben Yoessef en zijn vriendje Simah door de smalle straatjes van Bagdad slenterden. Het was die dag warmer geweest dan ooit en zelfs nu nog, tegen het donker worden, leek het of de onregelmatige keien van de steegjes, door de leren zolen van hun open sandalen heen, hun voeten probeerden te verschroeien.

„Als we harder doorlopen," zei Ben Yoessef tegen zijn vriendje, „kunnen we nog een fris bad nemen in de rivier. Maar dan moeten we voortmaken, want ik moet om tien uur thuis zijn."

Simah voelde wel iets voor dit voorstel en de jongens versnelden hun pas. Eerst voerde de weg door enkele donkere kronkelstraatjes van een van de achterbuurten van Iraks hoofdstad, maar al spoedig kwamen de jongens in de villawijken aan. Zelf woonden ze ook in een schamele volksbuurt, vlak bij elkaar in de Karrafsteeg.

De vader van Ben Yoessef was een arme touwslager; zijn moeder was enkele jaren geleden gestorven. Ben Yoessef was als enig kind achtergebleven en moest met zijn vader meewerken om aan de kost te komen. Hij kwam graag bij zijn vriendje Simah thuis, want Simah had drie broertjes en vier zusjes, die Ben Yoessef langzamerhand ook als *zijn* broertjes en zusjes was gaan beschouwen.

„Ik heb vanmiddag het nieuwe visnet bij Kimoerah gebracht," vertelde Ben Yoessef zijn vriendje, terwijl ze stevig doorliepen om bijtijds de rivier te bereiken. „We hebben er de laatste weken hard aan gewerkt. Vader soms net zo lang in de nacht, tot hij er pijn van aan zijn ogen kreeg. Het had gisteren al klaar moeten zijn, maar Kimoerah begreep dat het niet eerder kon."

„Ja, Kimoerah is een wijs man," antwoordde Simah. „Hij is de wijste van alle vissers. Ze beweren, dat hij vroeger veel gelezen en veel geleerd heeft. Zijn vader had een kast vol geleerde boeken over de zon en de sterren, over de kruiden die in het bos groeien en over een heleboel meer."

„Maar nu vist hij al jarenlang op de rivier," wist Ben Yoessef te vertellen. „Hij kent ook alle vissoorten en weet precies hoe hij ze vangen moet. Hij vangt veel meer dan die andere vissers en daarom is hij zo rijk geworden. Och, ik geloof dat ik nooit rijk zal worden. Touwslager is maar een arm beroep en. . . ."

„Een kleinigheid, astublieft! Een kleinigheid voor een arme stumper!"

De jongens keken verschrikt om zich heen, toen ze deze geheimzinnige en zwakke stem hoorden. Ongemerkt waren ze de moskee gepasseerd en nu zagen ze, dat op een van de trappen, bij de grote poort, een zielige bedelaar met uitgestrekte handen om geld zat te vragen.

„Een kleinigheidje, astublieft. Ik ben kreupel en kan niet meer werken. In de oorlog tegen de Turken is mijn rechterbeen afgeschoten. Toe, geef me één kleinigheidje." De jongens zagen nu, dat de arme man maar één been had. Een paar krukken, die hij moest gebruiken om zich voort te bewegen, lagen naast hem.

Ben Yoessef stapte naar de man toe en zei: „Ik heb geen geld bij me. Ik verdien maar heel weinig en mijn vader kan het moeilijk missen."

„Zie je niet," hernam de zwakke stem, „dat ik ook blind ben aan allebei mijn ogen? Toen ik door de Turken gevangen werd genomen, hebben ze mij blind gemaakt. Toe, geef me een kleinigheid, opdat ik wat brood kan kopen."

Hoewel de ouders van Simah hun zoontje altijd hadden gewaarschuwd voor bedelaars, kon de jongen niet anders dan diep in zijn zak tasten en er zijn laatste beduimelde cent uit te voorschijn toveren. „Meer heb ik

van Bagdad

niet, arme man," zei hij, „maar misschien kan ik je een dienst bewijzen?"

„Och nee," weerde de bedelaar af. „Het begint geloof ik al donker te worden. Ik zal maar naar huis gaan. Weten jullie misschien hoe laat het is?"

Ben Yoessef holde naar een rijtuigje, dat toevallig over het plein voor de moskee reed, en vroeg aan de koetsier of die wist, hoe laat het was. De man haalde een groot horloge aan een ketting uit zijn zak te voorschijn en zei: „Als het niet is blijven stilstaan, moet het half negen zijn."

„Dank u wel," riep Ben Yoessef, terwijl hij terugholde naar de plaats, waar de bedelaar zat. Hé, wat was dat? Waar was hij nu? En waar was Simah? Ben Yoessef keek in het rond en toen hij niemand kon ontdekken, begon hij hard te roepen. „Simah! Simah!" Hij luisterde met ingehouden adem, maar hij kreeg geen antwoord. Simah was spoorloos verdwenen en de onbekende bedelaar ook....

II

Het had zich allemaal heel vlug afgespeeld, terwijl Ben Yoessef aan de rijtuigkoetsier ging vragen, hoe laat het was. „Kun je me dan intussen even op de been helpen?" had de bedelaar aan Simah gevraagd. Simah, die nog steeds medelijden met de kreupele en blinde man had, was meteen naar voren gekomen en had de ongelukkige geholpen bij het opstaan.

En toen — hij wist nauwelijks meer hoe het was gebeurd — had hij een geweldige pijn in zijn hoofd gevoeld. Het leek of er met een stuk hout heel hard op geslagen was. Hij voelde dat hij opgetild werd en even later ergens naar binnen gedragen. Toen verloor hij het bewustzijn.

Hoe lang het precies geduurd had, voordat hij weer bij kennis kwam, kon hij met geen mogelijkheid zeggen, maar hij zag en voelde, dat hij gebonden in een prachtige luxe-auto lag. Op de voorbank hoorde hij twee mannen gedempt met elkaar praten. Hij probeerde zich op te richten om te zien, wie het waren, maar de touwen om zijn polsen en benen sneden aan alle kanten in het vlees. Hij moest blijven liggen, op de grond van de wagen.

Intussen was Ben Yoessef met een kloppend hart naar huis gehold om zijn vader te vertellen, wat er gebeurd was. „Wat zeg je?" deed de oude touwslager verschrikt. „Hoe kan dat nu gebeurd zijn? Heb je overal wel goed gezocht?"

„Ja, vader," snikte Ben Yoessef, voor wie de spanning te groot was geworden om zijn tranen in bedwang te kunnen houden. „Ik heb overal gekeken, maar het was al vrij donker. Ik heb niemand meer gehoord of gezien."

„We moeten het eerst aan de vader en moeder van Simah vertellen en dan zo gauw mogelijk de politie hiervan op de hoogte stellen," oordeelde Ben Yoessef's vader. „Kom, laten we het meteen maar doen, anders maken zij zich misschien ongerust."

Even later vertelde Ben Yoessef in geuren en kleuren hoe alles gegaan was. „O, wat is dat verschrikkelijk. Mijn kind is ontvoerd," riep de moeder van Simah huilend uit. „En ik heb hem er altijd nog zó voor gewaarschuwd. Ik heb hem gezegd, dat hij geen enkele bedelaar mocht vertrouwen, want dat er tegenwoordig zoveel gespuis in de stad rondloopt. O, dertien jaar lang heb ik er voor gewaakt, dat mijn oudste kind niets zou overkomen en nu is hij toch ontvoerd door zo'n booswicht."

De vader van Simah probeerde zijn snikkende vrouw te troosten. „Ach, misschien staat hij straks ineens weer voor de deur. Misschien is er helemaal niets ergs gebeurd."

Even later vertelde Ben Yoessef in geuren en kleuren hoe alles gegaan was. „O, wat is dat verschrikkelijk. Mijn kind is ontvoerd," riep de moeder van Simah uit.

„Ik geloof toch, dat het goed is om de politie te waarschuwen," viel Ben Yoessef's vader hem in de rede. „En het is beter om het nu meteen te doen dan te wachten tot morgenvroeg."

„Och wat," weerde de troostende man af. „Daarmee zou je de zaak alleen maar erger maken. En bovendien, wat richt de politie uit tegen dergelijke geslepen misdadigers. Wie weet, ontvangen de dienaren van de wet wel steekpenningen van het bedelaarsgilde, wanneer ze maar volvoldoende hun mond houden. Wat vind jij er van, vrouw?"

„Nee, niet de politie er bij," snikte Simah's moeder. „Dat helpt allemaal niet. Daarmee krijg ik vanavond mijn jongen niet terug."

„Ik geloof, dat het verstandiger is om het wél te doen," drong de vader van Ben Yoessef aan. „Je kunt nooit weten, wat hier allemaal achter zit."

„Ik bedank er voor om de politie er in te betrekken," hield Simah's vader koppig vol. „Herinner je je niet dat geval van die meesterdief, die bij de kalief had ingebroken. Toen de politie de misdadiger op het spoor was, kreeg zij op een goede dag 'n anoniem briefje, waarin stond, dat ze de nasporingen moest staken, wilde ze ook zelf niet in moeilijkheden komen. Maar de politie bleef doorgaan en de volgende dag ging het bureau in vlammen op en trof men de politiechef vermoord in bed aan. De agenten hebben toen het werk gestaakt en als beloning daarvoor ontvingen ze elk vijftig zilverstukken. Nee, de politie durft ook niet veel tegen dergelijke gevaarlijke lieden uit te richten. We moeten die zaak zelf zien op te lossen."

Hiermee was de kwestie voorlopig afgedaan. De oude touwslager en zijn zoontje verlieten het schamele huisje, waarin die avond zoveel verdriet was binnengeslopen, en gingen naar hun eigen krot. Het was al laat in de avond, maar het zou nog veel donkerder worden in de smalle Karrafsteeg.

En toen het leven in Bagdad geheel verstorven was en hoog in de donkere lucht hier en daar een sterretje door het wolkendek probeerde heen te kijken, sloop een donkere figuur op zijn tenen het steegje uit....

III

Gedreven door droefheid om het verdwijnen van zijn enige boezemvriendje sloop Ben Yoessef steegje in, steegje uit. Hier en daar verspreidde een lantaarn weinig licht in de duisternis, maar Ben Yoessef had niet meer nodig. Hij kon de weg naar het huisje van de wijze visser Kimoerah dromen. Die ochtend nog had hij er immers het visnet moeten afleveren.

In de verte hoorde hij al het geruis van de rivier. Zijn hart begon sneller te kloppen naarmate hij het huisje naderde. Zonder zijn vader hiervan op de hoogte te stellen, had hij opeens het plan gemaakt Kimoerah om raad te vragen. Hij had gewacht tot zijn vader diep in slaap was gevallen; dat was altijd, wanneer hij de rustige ademhaling van de oude touwslager naast hem in de houten krib hoorde.

Ben Yoessef had nog een half uurtje liggen denken over wat hij de visser allemaal zou vertellen. Hij had zich afgevraagd of het wel goed was, dat hij Kimoerah op de hoogte stelde van hetgeen er die avond was gebeurd. Maar het verdriet om zijn vriend had hem doen besluiten voorzichtig de krib uit te stappen, zich aan te kleden en op zijn tenen de straat op te sluipen. Hij zou heel zachtjes de wijze visser uit zijn bed moeten roepen.

Maar het verdriet om zijn vriend had hem doen besluiten voorzichtig de krib uit te stappen, zich aan te kleden en op zijn tenen de straat op te sluipen. Hij zou heel zachtjes de wijze visser uit zijn bed moeten roepen.

Op het ogenblik, dat Ben Yoessef met een angstig kloppend hart op de deur van het vissershuisje klopte, lag Simah aan handen en voeten gebonden in een zachtverend bed tussen helderwitte lakens. Hij kon geen oog dicht doen, want telkens moest hij denken aan hetgeen er was voorgevallen.

Nadat de mooie luxe-wagen tot stilstand was gebracht, waren de twee mannen uitgestapt en hadden hem een groot landhuis binnengedragen. Het huis had iets weg van een paleis met een hoge, marmeren stoep en een zware, eikenhouten deur. Bij het schijnsel van een deurlantaarn had Simah in een van de twee mannen de arme bedelaar herkend. De man bleek volkomen gezond te zijn; hij liep op twee benen en keek hem door allebei zijn ogen strak aan.

De mannen hadden hem in een gemakkelijke stoel neergezet, die in een kostbaar ingerichte kamer stond. „Zet de wagen weg, Boesjna, en zorg dat we wat te eten krijgen," had de bedelaar gezegd. „Zo, vriendje, je hoeft niet bang voor mij te zijn, hoor," had hij tot Simah gezegd. „Ik zal je niets doen, behalve als je probeert weg te vluchten. Blijf maar even rustig zitten; die slag op je hoofd zal je wel pijn gedaan hebben."

Inderdaad had Simah een loodzware druk in zijn achterhoofd gevoeld, maar door de opwinding was hij de pijn volkomen vergeten. „Ik ga even iets anders aantrekken," had de bedelaar vriendelijk meegedeeld en was meteen daarna uit de kamer verdwenen. Van de andere vreemde man, die hem keurig gekleed in een bediendekostuum en met een fez op het hoofd een kostelijke maaltijd kwam brengen, had Simah vernomen, dat de bedelaar Al Pasjar heette. Meer had de bediende niet over zijn meester willen loslaten.

Na een half uurtje was Al Pasjar

de kamer binnengekomen. Hij zag er toen uit als een rijke Arabier, met een tulband op het hoofd en een prachtig gewaad aan. „Zo, nu kunnen we beter praten, hè," had hij vriendelijk tegen Simah gezegd. „Ja, hoor, ik ben goed voor mijn personeel, wanneer ze tenminste precies doen wat ik gebied. Ze weten wel, als ze dat niet doen, zullen ze het niet lang meer maken."

Simah, die met veel eetlust had gehad, had Al Pasjar met verwondering aangestaard. „Ik.... ik dacht, dat u.... dat u een bedelaar was?" had hij verbaasd opgemerkt. „Ik dacht, dat u kreupel was en dat de Turken u blind hadden gemaakt."

Al Pasjar had gelachen, terwijl hij een van zijn dure pijpen met tabak vulde. „Ja, dat is zo," had de geheimzinnige man geantwoord, wiens vermoeide gelaatstrekken als ijs voor de zon schenen te zijn verdwenen en wiens magere, gerimpelde gezicht blaakte van gezondheid en welvaren. „Vraag het alle mensen uit Bagdad maar; ze zullen je zeggen, dat het zo is. Maar vraag het mij niet, want van mij krijg je toch geen antwoord."

De stekende hoofdpijn was weer op komen zetten en Simah had moeite gehad om rechtop te blijven zitten. Hij kon niet meer denken, niet meer praten en zelfs niet meer huilen. Zijn ogen waren versuft dichtgevallen. Nog had hij vaag gemerkt, dat hij iets te drinken kreeg. Een scherp vocht. Toen was hij weer weggezakt om pas tegen middernacht, bevrijd van zijn hoofdpijn, wakker te worden tussen de witte lakens in een prachtig bed.

En nu lag hij weer te piekeren over alles, wat er was gebeurd. Hij was stevig vastgebonden met dikke touwen. Door het raam drong af en toe het vale schijnsel van de maan naar binnen, zodat hij iets van zijn omgeving kon ontdekken. De ramen waren getralied; de kamer was in Simah's ogen erg groot.

De touwen deden hem zeer en hij zon op een middel om ze los te krijgen. Als hij zijn knieën heel hoog optrok, kon hij met zijn gebonden handen juist de touwen van zijn voeten vastpakken. Meer dan een half uur worstelde hij en toen.... schoot het touw van zijn enkels weg. Zijn benen waren vrij, maar nu zijn handen nog. Misschien zou hij de touwen aan het raamkozijn kapot kunnen schuren.

Hij stapte voorzichtig uit het bed. Er kraakte niets. Gelukkig. Bij het raam begon hij omzichtig met beide polsen tegen het kozijn te schuren. Af en toe luisterde hij met ingehouden adem of hij iets hoorde. Alles ging goed. Nog even, en dan zou hij zich weer helemaal vrij kunnen bewegen. Hij schuurde met kracht verder en juist was het touw helemaal door, toen hij vlak bij zich een stem hoorde zeggen: „Steek je polsen eens vooruit, dan zal ik je opnieuw binden. Maar nu iets steviger...."

IV

Belangstellend luisterde de wijze visser naar het vreemde verhaal van Ben Yoessef. De oude man had midden in de nacht de roepstem van de knaap gehoord en had hem binnengelaten. Nu zaten ze bij het licht van een flakkerende kaars aan de gladgeschuurde tafel.

„Heb jij die bedelaar wel eens eerder gezien?" vroeg Kimoerah opeens, nadat hij een tijdje over de merkwaardige gebeurtenis had nagedacht.

„Nee, Kimoerah," antwoordde Ben Yoessef. „We komen niet veel in de buurt van de moskee. En bovendien zijn er zoveel ongelukkige bedelaars in Bagdad...."

„Ik begrijp het," hernam de wijze man, terwijl hij peinzend met zijn hand over zijn voorhoofd streek. „Ik herinner me, dat er twee maanden geleden een meisje van acht jaar verdwenen is. De politie neemt aan, dat het kind ontvoerd is, maar men heeft nog geen enkel bewijs kunnen leveren. Wacht eens, misschien zouden we ons kunnen wenden tot het gilde van bedelaars hier in de stad."

Kimoerah had meer hardop zitten denken dan dat hij tot Ben Yoessef deze dingen had gezegd. Nu was het weer even stil in het vertrek.

„Misschien zit die bedelaar morgen wel weer bij de moskee," onderbrak Ben Yoessef de stilte.

„Ja, wacht eens even. Ik geloof, dat ik er al raad op weet. Ik moet alles nog eens rustig overdenken en kom jij morgenmiddag dan bij me langs. Ga nu gauw naar je bed, anders denkt je vader, dat je ook nog ontvoerd bent." Ben Yoessef nam afscheid van Kimoerah en liep met goede hoop in zijn hart in de richting van de Karrafsteeg.

De volgende morgen vroeg werd Ben Yoessef met een schok wakker. Hij herinnerde zich een akelige droom gehad te hebben. Voor de poort van de moskee had een bedelaar gezeten, die hem gewenkt had om naderbij te komen. Gehoorzaam was hij naar de lamme toegegaan en toen hij vlak bij hem was, had de lamme een bijl genomen en daarmee als een wilde in het rond gezwaaid.

Hij had geprobeerd te schoppen en was ineens wakker geworden. De schapenwollen dekens lagen aan zijn voeteneind. Hij wilde zijn vader roepen, maar zag, dat de touwslager er niet meer was. Vlug stond hij op en ging zoeken. Nergens was zijn vader te vinden. Radeloos holde hij de deur uit, de steeg in en liep, zonder het zelf goed te beseffen, het huisje van Simah's ouders binnen.

„Vader is weg! Ik kan hem nergens vinden!" riep hij huilend. De moeder van Simah kwam naar hem toe en probeerde hem te troosten. „Maar Ben Yoessef, je weet toch, dat het vandaag Vrijdag is. Je vader is toch elke week op Vrijdag vroeg de deur uit om naar de markt in Klesphon te gaan."

Ineens herinnerde Ben Yoessef zich, dat het inderdaad Vrijdag was, maar hij vond het vreemd, dat zijn vader hem niet, zoals altijd, had gewaarschuwd en hem had verteld, wat hij

Hij had geprobeerd te schoppen en was ineens wakker geworden. De schapenwollen dekens lagen aan zijn voetensind.

die dag moest doen. Hij droogde zijn tranen en dankte Simah's moeder voor haar troostvolle woorden. Thuis vond hij een stuk koud lamsvlees en nog wat geitenmelk; daaraan zou hij voorlopig genoeg hebben.

Nog altijd speelde hem die nare droom door het hoofd en de gedachte aan Simah liet hem niet los. Wat moest hij doen? Als zijn vader Vrijdags op stap was, kreeg hij altijd de opdracht om thuis te blijven en wat te werken en op het huis te passen. Nu had zijn vader hem niets gezegd. Weet je wat, dacht hij, misschien kan ik het spoor van Simah te pakken krijgen. Misschien zit die bedelaar wel wéér voor de moskee. Als ik hem zie, ga ik stil de politie waarschuwen.

Ondanks het strengste verbod van zijn vader om op de Vrijdagen het huisje in de Karrafsteeg te verlaten, trok Ben Yoessef zijn sandalen aan, sloot de deur zorgvuldig af en liep de smalle straatjes door in de richting van de moskee. Na een kwartiertje kwam hij in de villawijken en toen hij eventjes was doorgelopen, ontdekte hij in de verte al het hoge, statige moskeegebouw op het plein.

Hij zag onder aan de trap, voor de poort, een bedelaar zitten en daarom besloot hij om de moskee heen te lopen en de bedelaar van achteren te bespionneren. Toen hij de man op vijftig meter was genaderd, sloop hij voorzichtig verder.

Ineens zag hij, dat het niet de kreupele en blinde man was, die hem gisteravond om een aalmoes had gevraagd. Hij kwam nog iets naderbij en toen.... ineens klopte hem 't hart in de keel. Verschrikt bleef hij staan. Hij kon zijn ogen niet geloven. De bedelaar, die met uitgestoken handen op de onderste treden zat, was.... zijn eigen vader!

V

Iemand, die Ben Yoessef's vader niet zo goed gekend had, zou hem daar onder aan de trappen van de moskee nooit herkend hebben. Hij zag er uit als een echte, meelijwekkende bedelaar, in een totaal versleten plunje en met een lange baard. Een kruk lag naast hem en de trekken op zijn gezicht leken als die van een bijna uitgeteerde man.

Ben Yoessef schrok geweldig, toen hij zijn vader daar zo zag zitten. Nu besefte hij opeens, waarom hij Vrijdags de deur niet uit mocht; zijn vader wilde ook voor hem, voor zijn eigen zoon, een raadselachtig geheim bewaren. Wat moest de jongen doen? Naar zijn vader toegaan of dezelfde weg terugnemen en thuis blijven wachten tot zijn vader weer van de „markt" uit Ktesiphon was teruggekeerd?

Ineens herinnerde hij zich, dat hij een geheime afspraak met de visser

Bij het raam begon hij omzichtig met beide polsen tegen het kozijn te schuren.

Kimoerah had gemaakt. Hij moest teruggaan. Hij wist, dat hij met niemand over het geheim van zijn vader mocht praten, ook niet met zijn vader zelf.

In het paleisachtige huis even buiten Bagdad was Simah die ochtend wakker geworden met de stevige touwen nog altijd om zijn polsen en enkels. Hij herinnerde zich nog goed, wat er die nacht was voorgevallen; hoe hij zijn boeien had weten te verbreken, maar hoe op het laatste ogenblik een geheimzinnige stem hem bevolen had zijn polsen naar voren te steken.

Hij had het gedaan en toen was hij wéér vastgebonden, maar, nu zo stevig, dat hij zich met geen mogelijkheid kon losmaken. Wie de man was geweest, die zo plotseling achter hem had gestaan, wist hij op geen stukken na. Ach, wat kwam het er eigenlijk ook op aan. Hij was gevangen en kon onmogelijk ontvluchten.

Dan bedacht hij, dat zijn vader en moeder vreselijk ongerust zouden zijn en dat Ben Yoessef en zijn broertjes en zusjes zouden huilen om zijn afwezigheid. Misschien hadden ze de politie wel gewaarschuwd. Misschien zou hij vandaag weer vrijgelaten worden. Wat kon hij zelf doen? Het enige was brutaalweg aan Al Pasjar te vragen, wat hij eigenlijk wilde. Maar toen hij die ochtend deze brutale vraag aan de rijke man stelde, begon deze smalend te glimlachen en zei: „Daarover hoef jij je geen zorgen te maken." Meer zei hij niet.

Op een middag kwam een bediende hem halen.

„Wat gaan jullie met me doen?" sputterde Simah tegen. „Ik wil weten, waar ik hier ben."

„Dat zal de grote heer je wel vertellen," was het raadselachtige antwoord en Simah liet zich netjes meevoeren naar een van de rijk gemeubileerde kamers, waar Al Pasjar achter een grote tafel zat te schrijven. „Doe hem die touwen maar af," beval de grote heer, zonder van zijn werk op te zien.

Gelukkig, de snijdende koorden werden verwijderd. Simah's polsen en enkels waren opgezet en blauw van de pijn. „O, dat gaat wel weer over," smaalde Al Pasjar. „Hoe is het met de hoofdpijn?"

„Die heb ik nog," antwoordde Simah bits.

„Dan is het het beste, dat je nog enkele dagen naar de kamer daar boven gaat; misschien zul je dan bijkomen," zei de grote heer scherp.

„Nee, dat wil ik niet. Ik kan best hier blijven."

„Dan zul je je netjes moeten gedragen."

Al Pasjar keek de jongen doordringend aan. „Ik heb hier meer onwillige kinderen gehad, maar daarvoor heb ik prachtige middeltjes....."

„Wat wilt u met me doen?" viel Simah hem in de rede.

„Dat zal ik je vertellen, als je belooft zoet te zijn."

Simah knikte zwijgend. Hij wist, dat het toch geen zin had om zich te verzetten.

„Kijk eens, jongen. We leven hier in Bagdad van de bedelarij. Dat heb je kunnen merken. Dat ene beduimelde geldstukje van jou, dat ik bij de moskee heb ontvangen, is er één van de honderdduizenden, die alle bedelaars van de stad gezamenlijk „verdienen". Al die bedelaars hebben bij mij een contract getekend, dat ze zich zullen houden aan de regels van het gilde."

„Is dat een soort vereniging?" vroeg Simah, die Al Pasjar niet helemaal begreep.

„Ja, uitstekend gezien. En ik ben hun leider. Ik wijs hun de plaatsen aan, die ze dagelijks moeten innemen. Bij mij komen ze het geld afdragen, dat ze ontvangen hebben. Van mij krijgen ze hun vaste loon. Maar ze moeten er hun best voor doen en.... vooral hun mondje dicht houden!" Na deze woorden kromp Simah bijna in elkaar van angst voor de vurige blik, die Al Pasjar hem toewierp.

„Jij ook, ventje! Je hebt me verteld, dat je arm bent. Is dat zo?"

Simah knikte zwijgend.

„Over tien jaar kun je net zo rijk zijn als ik. Maar alleen, wanneer je precies doet wat ik zeg."

Op dat moment werd er op de kamerdeur geklopt. Een bediende, in wie de jonge gevangene Boesjna

herkende, kwam binnen en zei: „Twee agenton van politie, heer."

Simah meende te zien, dat het gezicht van Al Pasjar verbleekte. Hij dacht: Ha, mijn vader heeft de politie gewaarschuwd. Ze komen mij halen. Maar de grote heer antwoordde, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was: „Breng deze knaap naar boven en laat de heren binnen. Ik heb nog een appeltje met ze te schillen...."

VI

Toen de bediende hem mee naar boven nam, begon Simah te schreeuwen en te schoppen van jewelste. „Politie! Politie! Ze hebben me ontvoerd! Al Pasjar is een gemene schurk! Help me! Help!" Hij luisterde of de politie hem had gehoord, maar Boesjna sleurde hem mee en sloot hem op in een klein kamertje, waarvan de vensters ook met tralies waren voorzien.

Weer scheen een poging te mislukken om te ontkomen aan dit verschrikkelijke huis, waarin zich dingen afspeelden, die voor Simah volkomen onbegrijpelijk waren.

Maar de rechercheurs hadden het angstige geroep van de ontvoerde jongen wel degelijk gehoord. Ze durfden echter geen directe stappen te ondernemen, omdat ze bang waren voor de invloedrijke Al Pasjar. Want deze koning der bedelaars was niet alleen de rijkste man van heel Bagdad — hoewel hij zelf eenmaal per week uit bedelen ging — maar bovendien was hij een man, wiens macht wijd en zijd in de omtrek bekend was. Zelfs de politie durfde niets tegen hem te beginnen, want Al Pasjar had bijna duizend bedelaars achter zich staan, die onmiddellijk in opstand zouden komen als er één haar op het hoofd van hun grote heer gekrenkt werd.

Bovendien deinsden de leden van het uitgebreide bedelaarsgilde niet terug voor een moord, wanneer het ging om het belang van hun vereniging of van hun leider. Er waren in de loop der laatste jaren al diverse moorden in Bagdad gepleegd; men wist heel goed, wie de schuldige was, maar de politie hield, onder de dwang van dreigementen en na een flinke afkoopsom van honderden goudstukken, de mond dicht.

Het onderhoud van Al Pasjar met de twee rechercheurs verliep in dezelfde trant. „Ik heb u gezegd, dat u met uw vingers van mijn zaken moet afblijven," zei Al Pasjar kwaad. De rechercheurs zaten te beven op hun stoel. Ze waren door hun chef met een speciale opdracht naar de koning der bedelaars gestuurd, maar ze waren er lang niet zeker van of ze het er levend zouden afbrengen.

„Jullie onderzoekingen in verband met de vermissing van dat achtjarige kind gaan veel te ver naar mijn smaak. Als ik merk, dat jullie bekend maken wie de dader is, sta ik niet in voor de gevolgen."

De rechercheur, die de leiding scheen te hebben, zei onhandig: „De kalief bemoeit zich op het ogenblik persoonlijk met de zaak en...."

„Wat!" stoof Al Pasjar op. „Begint hij ook al stomme dingen te doen. Dat is nou een burgemeester van een grote stad, de kalief van Bagdad. Zeg hem, dat ik helemaal niet houd van zijn bemoeienissen en wijs hem op de afspraak, die we indertijd gemaakt hebben."

„Dat hebben we gedaan," verontschuldigde de rechercheur zich. „Maar hij liet weten, dat hij er met de sultan over zou spreken, wanneer er geen einde kwam aan die kinderroof. Ik geloof, dat hij om versterking van de politie en van het garnizoen zou verzoeken."

„Dat kan hij beter uit zijn hoofd laten," zei Al Pasjar honend. Hij had ineens zijn opwinding laten varen. Als hij iets scherp zei, waren zijn woorden veel meer waard. Dat wisten de rechercheurs. „Het zou weleens kunnen gebeuren," ging de grote heer op gemene toon verder, „dat de kalief niet meer.... Nou ja, jullie begrijpen wat ik bedoel, hè?"

De rechercheurs knikten. „We zullen uw boodschap precies zo overbrengen. Maar wat we moesten komen bespreken, was die zaak van die kleine jongen, Simah. U hebt hem hier gevangen gehouden en...."

„Nou, wat zou dat?" blufte Al Pasjar. „Als we hem het een en ander hebben bijgebracht, mag hij weer van de buitenlucht genieten. Van de vroege morgen tot de late avond. Weten jullie daar op dat politiebureau nou nog niet, dat ik hier een speciale school voor bedelaars heb? Niet voor *mijn* plezier, hoor, maar voor het welzijn van die arme stumperds zelf."

Dat laatste zei de grote heer zo laatdunkend, dat de rechercheurs

„Wat!" stoof Al Pasjar op. „Begint hij ook al stomme dingen te doen. Dat is nou een burgemeester van een grote stad, de kalief van Bagdad."

huiverden voor de intens gemene methoden van uitzuigerij, die Al Pasjar toepaste. Arme stumperds laten bedelen en zelf het meeste geld er van in zijn zak steken. Als ze konden, zouden ze de schurk graag gevangennemen, maar ze wisten, dat achter hun rug in de kamer er naast, op nog geen tien passen afstand, twee particuliere bewakers van de koning der bedelaars met geladen revolvers op hen stonden te letten.

„Die oude visser, die ons vanmorgen kwam inlichten over de ontvoering van Simah, is een zeer wijs en verstandig man," vertelde de ene rechercheur als een soort waarschuwing voor Al Pasjar.

„De hemel beware hem voor zijn wijsheid," schimpte de grote heer. „Zeg hem, dat hij zijn vingers niet in een wespennest steekt. O ja, hoe is die visser op de hoogte gekomen van de ontvoering?"

De rechercheur haalde zijn schouders op. „Dat heeft hij niet gezegd. We weten alleen, dat hij zeer knap is en dat hij méér weet dan u en wij tezamen."

„Ja, ja. Dat smoesje ken ik wel," antwoordde Al Pasjar. „Het kan me niet schelen, hoe hij er achter is gekomen. Zeg hem maar, wat ik jullie meegedeeld heb. Verder niets meer op het ogenblik? Dan dank ik jullie voor het bezoek."

De rechercheurs stonden op om weg te gaan.

„O ja, en vergeet de boodschap niet aan de kalief over te brengen. Anders zal ik het hem zelf wel eens komen vertellen," riep de koning van de bedelaars de dienaren der wet dreigend achterna.

De rechercheurs verlieten de kamer. Bij de deur stonden de twee gewapende wachters opgesteld met getrokken revolvers. De poging om Simah te bevrijden uit zijn slotgevangenis was volkomen mislukt. De rechercheurs dropen af.

Maar toen zij de wachters passeerden, fluisterde de oudste rechercheur binnensmonds enkele nauwelijks verstaanbare woorden, terwijl hij een van de wachters veelbetekenend aankeek: „Morgenavond.... tien uur.... vermomming.... Gulden Turk."

VII

Het bezoek, dat Ben Yoessef die middag aan Kimoerah bracht, maakte de arme jongen, die over de ontdekking van zijn vader bij de moskee met niemand kon spreken, niet veel wijzer.

„We moeten die zaak voorzichtig aanpakken," zei Kimoerah, de oude visser, kalm. „Als de dader of de daders in de gaten krijgen, dat we een net aan het knopen zijn, waarin we hen willen vangen, heb je kans dat ze wegvluchten of tegenmaatregelen nemen."

Ben Yoessef knikte zwijgend.

„Ik ben vanmorgen bij de politie geweest en heb daar met enkele rechercheurs gesproken."

Een schok ging door Ben Yoessef heen. Hij wist, dat Simah's vader en moeder de politie absoluut niet in deze zaak wilden mengen. Het scheen, dat ze bang waren voor de wraak van de ontvoerders.

„Ik weet wat je denkt," zei Kimoerah geruststellend. „Maar je hoeft je geen zorgen te maken. Simah's ouders zal niets overkomen. Ik heb het bij de politie voor elkaar gekregen, dat die arme mensen dag en nacht in het geheim bewaakt worden door drie agenten in burger. Hiervan heb ik Simah's ouders persoonlijk op de hoogte gesteld."

Ben Yoessef ademde weer opgelucht „Gelukkig," zei hij. „Mijn vader wilde de politie op de hoogte stellen, maar daartegen hebben Simah's vader en moeder zich verzet."

„Ik weet het," antwoordde Kimoerah begrijpend. „De meeste mensen zijn doodsbang voor de wraak van die misdadigers. Niemand durft een hand uit te steken naar de bedelaars en hun organisatie. Het schijnt, dat één man, die aan het hoofd van het gilde staat, een verschrikkelijke terreur uitoefent en zich desnoods bedient van moord en ontvoering."

Ben Yoessef huiverde bij de gedachte aan zijn vriendje, dat ongetwijfeld in de handen van deze laaghartige misdadiger was.

„Alleen de bedelaars zelf," ging Kimoerah verder. „Zij zouden dolgraag zien, dat ze van deze man verlost werden. Ze staan allemaal onder pressie, maar durven hun mond niet open te doen. O, als ik maar één bedelaar in vertrouwen kon nemen, een goede, die mij inlichtingen kon verstrekken."

Ben Yoessef werd vuurrood in zijn gezicht. Mijn vader, flitste het wild door zijn hoofd. Mijn vader zou alles willen vertellen om Simah terug te krijgen. Maar stevig drukte Ben Yoessef de lippen op elkaar. Hij moest onder alle omstandigheden de ontdekking omtrent zijn vader geheim houden.

„Kom morgenmiddag om deze tijd weer bij me terug," gebood Kimoerah. „Misschien kan ik intussen iets meer te weten komen."

Ben Yoessef vertrok. Het duizelde hem. Wat moest hij doen? Moest hij zijn vader verraden en daarmee zijn vriendje proberen te redden of moest hij zijn vader er buiten houden en de politie de zaak laten opknappen? Een grote tweestrijd was in de ziel van de jongen ontbrand. Moedeloos liep hij in de richting van de Karrafsteeg.

(Slot volgt)

„We moeten die zaak voorzichtig aanpakken," zei Kimoerah, de oude visser, kalm.

Vikkie Vinnig

VIKKIE VINNIG IS MET MEVROUW MATINA OP REIS NAAR LINDEN, VIKKIE MOET DAAR IN DE SCHOUWBURG DANSEN. ONDERWEG WAAIT DE HOED VAN MEVROUW MATINA UIT HET RAAMPJE. VIKKIE STAPT BIJ EEN STATION UIT OM DE HOED TE ZOEKEN

VIKKIE IS VLUG UITGESTAPT EN HET STATION UITGELOPEN: ZIJ HOLT LANGS DE SPOORBAAN NAAR DE PLEK, WAAR DE HOED IS AFGEWAAID. MAAR HET IS VEEL VERDER DAN ZIJ DACHT, EN MISSCHIEN IS DE HOED NOG VERDER WEGGEWAAID. ZIJ WIL DE HOED GRAAG VINDEN OM MEVROUW MATINA EEN PLEZIER TE DOEN

MEVROUW MATINA WORDT ONGERUST, VIKKIE BLIJFT ZO LANG WEG. DE CHEF STAAT AL KLAAR OM TE FLUITEN EN DE TREIN TE LATEN VERTREKKEN, ZIJ KUNNEN NIET OP VIKKIE WACHTEN. „ALS ZIJ NIET GAUW TERUGKOMT, KAN ZIJ NIET MEE," DENKT MEVROUW MATINA. ZIJ KIJKT UIT HET RAAMPJE, MAAR VIKKIE ZIET ZIJ NIET

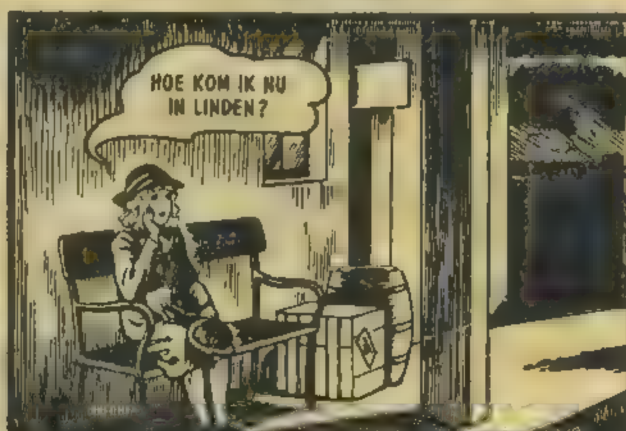
EINDELIJK ZIET VIKKIE DE HOED VAN MEVROUW MATINA TUSSEN DE STRUIKEN LANGS DE SPOORBAAN LIGGEN. ZIJ IS ZO BLIJ, DAT ZIJ DE FLUIT VAN DE LOCOMOTIEF NIET HOORT. DE TREIN GAAT VERTREKKEN VIKKIE WIL GAUW TERUG LOPEN NAAR HET STATION. MEVROUW MATINA ZAL WEL BLIJ ZIJN, DAT HAAR HOED TERUG IS

VOORZICHTIG HAALT VIKKIE DE HOED UIT DE STRUIKEN. ZIJ HOLT TERUG NAAR HET STATION, MAAR NU ZIET ZIJ, DAT DE TREIN AL BEGINT TE RIJDEN. MEVROUW MATINA HANGT UIT HET RAAMPJE EN WUIFT NAAR HAAR. VIKKIE ROEPT EN ROEPT, MAAR DAT HELPT NATUURLIJK NIET. DE TREIN GAAT ZONDER HAAR WEG

TREURIG LOOPT VIKKIE TERUG NAAR HET STATION HOE MOET ZIJ NU IN LINDEN KOMEN? ZIJ ZAL NAAR DE CHEF VAN HET STATION GAAN OM TE VRAGEN, WAT ZIJ DOEN MOET. MISSCHIEN GAAN ER WEL MEER TREINEN NAAR LINDEN. MAAR IN HET KANTOOR VAN DE CHEF IS NIEMAND. NU WEET VIKKIE NIET MEER, WAT ZIJ DOEN MOET

ZIJ GAAT OP HET PERRON OP EEN BANK ZITTEN. HOE MOET ZIJ NU ALLEEN IN LINDEN KOMEN? ZIJ WEET NIET WAAR HET IS EN WAAR DE SCHOUWBURG LIGT. WAT ZAL MEVROUW MATINA ONGERUST ZIJN! HET WORDT LATER EN LATER, HET ZAL WEL GAUW DONKER WORDEN. VIKKIE VOELT ZICH ERG EENZAAM.

De eerlijke verdeling

Lastige problemen vereisen alleen maar slimheid om ze goed op te lossen. En Wampie was erg slim, lees zelf maar

Zelfs in Babbaldonië is het niet gebruikelijk, dat gewone burgers onaangediend voor de koning verschijnen. Toen daarom drieduizend jaar geleden het koksmaatje Wampie op zekere dag de kamer van koning Tudar binnenstormde, trok de vorst heel hoog zijn wenkbrauwen op.

„Wampie," zei de koning verstoord, „als je mij wilt spreken, moet je dat schriftelijk aanvragen bij mijn kamerheer. En als die je toestemming geeft om bij mij te komen, moet je netjes kloppen voordat je binnenkomt."

Wampie boog schuldig het hoofd. „Ik zal er in het vervolg aan denken, sire," zei hij. „Maar ziet u...."

„Nee, niets te „maren"! Ik wil niet, dat je mij tegenspreekt. Ik wil trouwens helemaal niet naar je luisteren, want ik moet een zeer moeilijk probleem oplossen."

„Ja, maar...."

„Wampie, houd je mond! Ik moet nadenken en dat kan ik niet als jij daar staat te kletsen."

„Ja, maar ik...." begon Wampie weer.

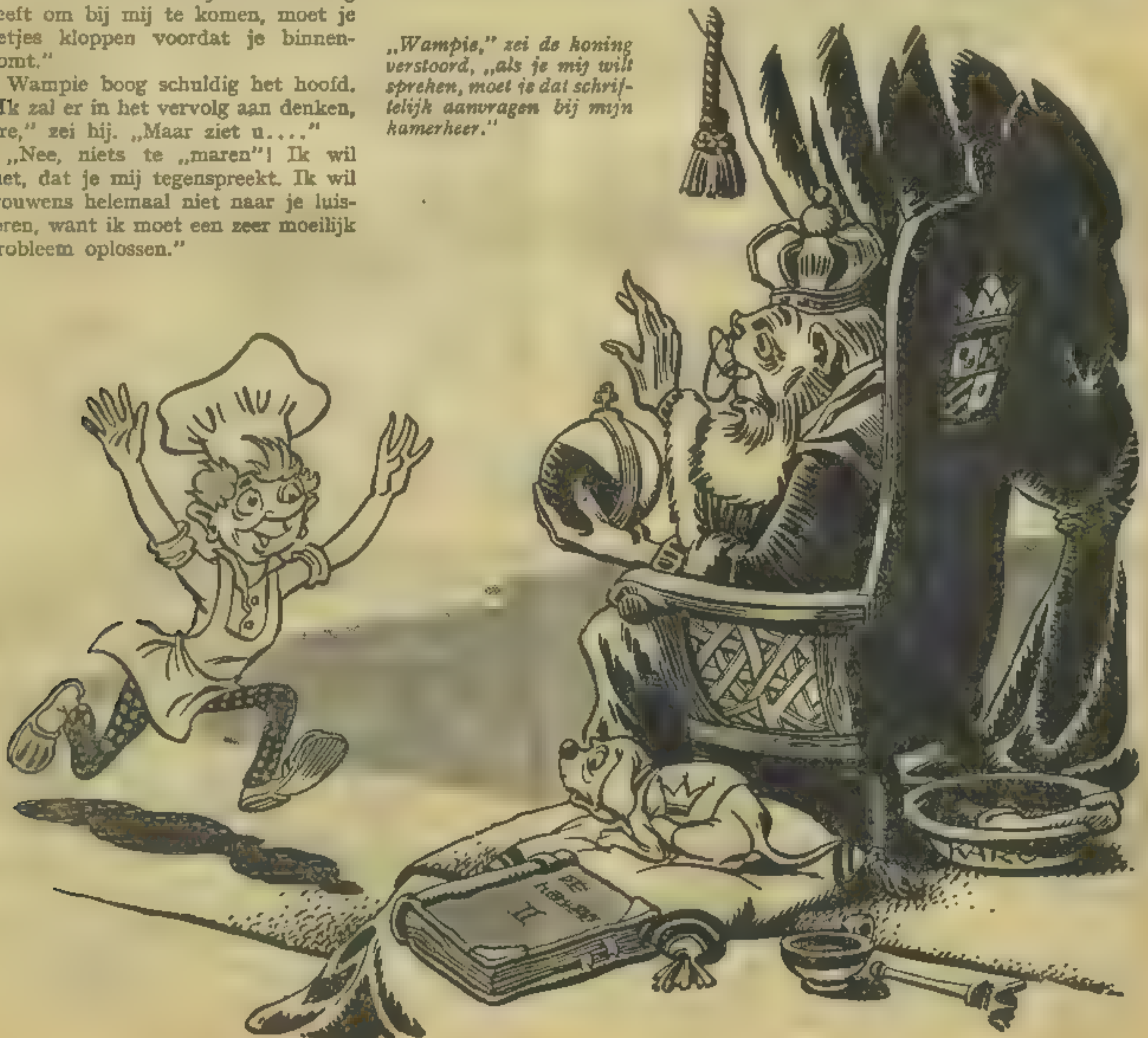
De koning zuchtte diep. „Wampie," zei hij, „je bent een heel aardige jongen, maar ik kan je nu echt niet gebruiken. Het probleem, waarover ik nadenk, heeft niets met eten of koken uit te staan en je hebt er dus ook niets mee te maken. Houd je mond en ga weg!"

„Nee, sire!" zei Wampie dapper. „Ik ben inderdaad maar een koksmaat, maar ik kan...."

De koning greep in wanhoop naar zijn haren. „Wampie," riep hij getergd, „jij bent in staat, de kalmste mens zijn geduld te laten verliezen! Jij schijnt niet te beseffen, dat ik alleen wil zijn. Hoe kan ik nu over het testament van Hoesein nadenken, als jij mij steeds stoort?"

„Ja, maar...." zei Wampie, voor de zoveelste keer, maar ook ditmaal kwam hij niet aan het woord.

„Stil, Wampie!" zei de koning bars. „Ik zal je uitleggen, welke moeilijkheden ik op moet lossen. Misschien zul je dan begrijpen, dat je weg moet

„Wampie," zei de koning verstoord, „als je mij wilt spreken, moet je dat schriftelijk aanvragen bij mijn kamerheer."

en ik geloof, dat ik een oplossing heb gevonden!"

„Dat bestaat niet!" zei koning Tudar scherp. „Man, ik heb na urenlang piekeren nog geen oplossing gevonden en wou jij nu beweren, dat jij bent geslaagd waar ik heb gefaald? En je hebt zelfs dat land niet gezien!"

„Dat is ook niet nodig, sire," zei Wampie. „U moet dat land trouwens niet zelf verdelen!"

„Maar wat stel jij dan voor?"

„Dit: u laat de twee broers hier komen en dan zegt u tegen hen: een van jullie moet het land verdelen en als dat gebeurd is, mag de ander kiezen welk stuk hij hebben wil!"

Koning Tudar keek Wampie verbluft aan. „Wat?! Ja, maar.... hé, zeg.... tjonge, maar.... eh, wacht eens...." stamelde hij. Maar plotseling begreep hij de volle betekenis van wat Wampie had gezegd en hij slaakte een kreet van verrassing en vreugde. „Hoera!" riep hij. „Wampie, je bent een genie! Tegen deze manier van verdelen kan geen van de beide broers bezwaar hebben! Werkelijk, Wampie, je bent de knapste koksmaat die ik ooit heb gezien!"

En zo was koning Tudar door de raad van zijn koksmaat in staat, de twee zoons van Hoesein tevreden te stellen. En sindsdien heeft hij Wampie altijd laten uitspreken, als die hem wat wilde vertellen! En Wampie zelf? Die zei altijd zulke verstandige dingen, dat hij tenslotte tot opperraadsheer van de koning werd benoemd.

„Hoera!" riep hij. „Wampie, je bent een genie."

gaan om mij niet meer in mijn gedachtengang te storen. Luister: De grootgrondbezitter Hoesein is verleden week overleden. In zijn testament staat, dat elk van zijn beide zonen precies de helft van zijn land moet erven. En dat is nu juist de moeilijkheid."

„Ja, maar...."

„Val mij niet in de rede, Wampie! Zoals ik zei: de moeilijkheid is, dat land precies in tweeën te delen. De twee broers hebben het eerst zelf geprobeerd, maar dat liep op ruzie uit, omdat de een de ander steeds verweet, dat hij meer dan de helft nam. Daarna heeft de notaris een poging gedaan, maar ook hij is niet geslaagd, omdat de broers hem niet vertrouwden. Vervolgens heeft de vrederechter een verdeling gemaakt, maar hij kreeg van elk der broers een pak slaag, omdat zij dachten, dat hij hen te kort had gedaan. En zo ging het maar door. De burgemeester van de hoofdstad, de opperrechter, de grootvizier en de onderkoning hebben het land allemaal naar beste kunnen in twee helften verdeeld, maar iedere keer dacht een van die vervelende zoons van Hoesein, dat zijn helft kleiner was dan die van zijn broer. En dan riep hij zijn vrienden als getuigen en die sloegen dan aan het vechten met de vrienden van zijn broer. Het hele land bemoeit zich er nu al mee. De mensen praten erover op straat en er vinden al relletjes plaats. Als we niet oppassen, breekt er nog opstand uit!"

„Ja, dat is zo," zei Wampie. „Maar...."

„Wampie," zei de koning bijna smekend, „je dient nu toch eindelijk eens te begrijpen, dat je moet zwijgen en weggaan. Zolang ik geen manier bedacht heb om dat land zo te verdelen, dat beide broers tevreden zijn, heb ik heus geen tijd voor je. Als het nou nog maar een mooi vierkant stuk land was, dan kon je de helft ervan berekenen, maar het heeft juist een heel onregelmatige vorm. Nee, dit is werkelijk de moeilijkste taak, waarvoor ik ooit gesteld ben."

„Jawel, sire, maar...."

„Goed, Wampie," sprak de koning met een berustende zucht. „Ik zie, dat je toch je mond niet kunt houden. Zeg dus maar, wat je op je hart hebt, en ga dan weg. Gaat het over het eten? Of heeft de kok je geslagen?"

„Geen van beide, sire," zei Wampie verheugd, omdat de koning eindelijk luisterde. „Het gaat over die verdeling van Hoesein's land. Ik hoorde de kok er met een der lakeien over praten

Wampie werd tot opperraadsheer van de koning benoemd.

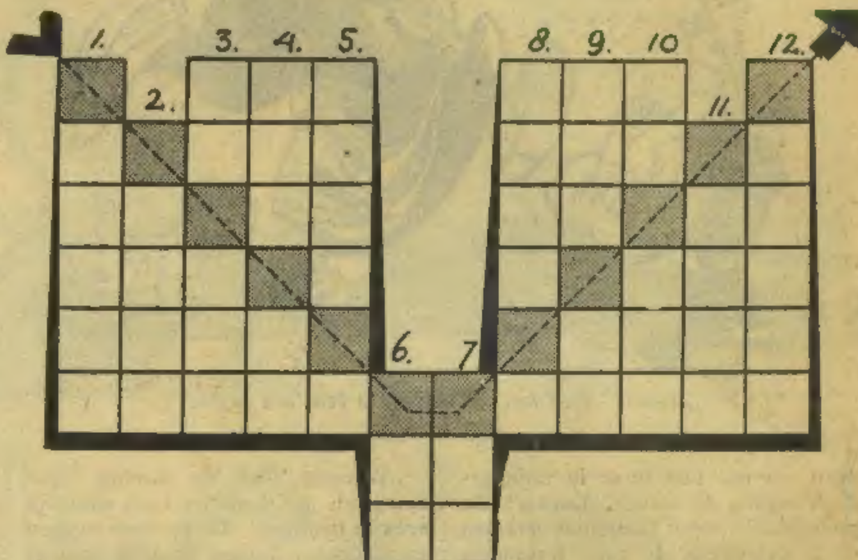

WIE PUZZELT ER MEE?

PIJLPUZZLE

Wanneer je in de hokjes van boven naar beneden de juiste woorden hebt ingevuld, lees je in de grijze hokjes, waar de pijl doorheen gaat, de namen van twee heel bekende persoontjes uit dit blad.

1 doet moeder in de thee of koffie
2 vaartuig
3 de was hangt buiten om te ......
4 gemis
5 ander woord voor kinderen
6 korte kous
7 kledingstuk
8 land in Azië
9 doe je wel eens als je slaapt
10 spel met ronde schijven
11 bijenhouder
12 wit-zwarte vogel

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Namen-legpuzzle

A L B E R T
J A C O B A
P I E T E R
H E L E N A
H E R M A N
M A R T H A

Raadsels

1 Een ijsschol
2 Een klokhuis
3 Het schip van een kerk
4 Een muzieksleutel
5 Klokspijs
6 Natte stenen

Verschuifpuzzle

MARTHA
GERARD
BERTUS
AGATHA
PIETER
WILLEM
ALFRED
ALBERT

De gevraagde naam was *MARGRIET*

Visitekaartje

KLEERMAKER

Tovervlechtwerk

```
B A A R D
A   S   E
A S B A K
R   A   E
D E K E N
```

Vlechtmatje

```
  R   K   D
B E D E L E N
  G   V   K
R E K E N E N
  N   R   N
```

Lettersom

REGEN + MANTEL = REGENMANTEL

Raadsel voor beginnelingen

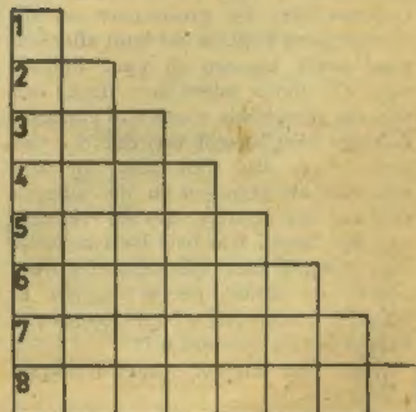
Daan, maan, vaan, haan.

TRAPPUZZLE

De woorden uit deze puzzle bestaan telkens uit dezelfde letters als het voorgaande woord + een letter.

Omschrijving:

1 Medeklinker
2 Rivier in Italië
3 Duw
4 Drank. Soort wijn
5 Bende
6 Warme landen
7 Delen van een ladder
8 Bruine huidvlekjes

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

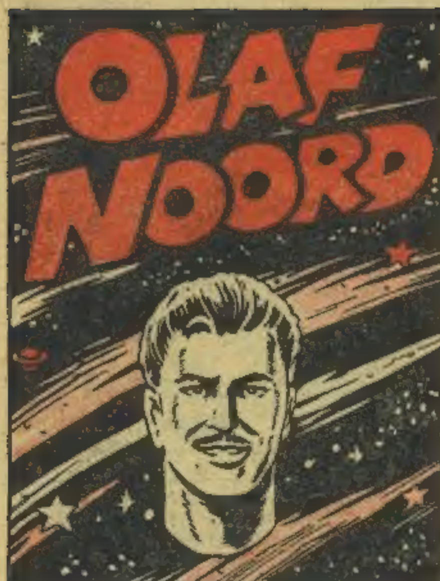

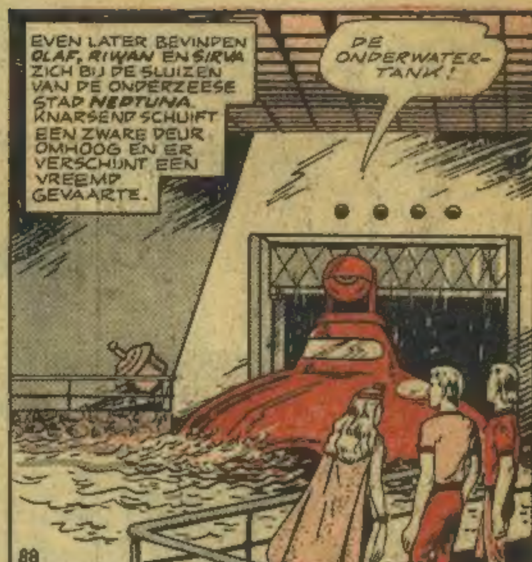

OLAF NOORD

KOM, WE GAAN NAAR DE SLUIZEN!

EVEN LATER BEVINDEN OLAF, RIWAN EN SIRVA ZICH BIJ DE SLUIZEN VAN DE ONDERZEESE STAD NEPTUNA. KNARSEND SCHUIFT EEN ZWARE DEUR OMHOOG EN ER VERSCHIJNT EEN VREEMD GEVAARTE.
DE ONDERWATER-TANK!
88

LATEN WE INSTAPPEN EN VERNEMEN WAT DE GOUVERNEUR ONS TE VERTELLEN HEEFT!

HET DRIETAL STAPT IN EN EVEN LATER SCHUIFT DE TANK OVER EEN RAIL NAAR EEN ANDER VERTREK. DE DEUREN SLUITEN ZICH, DAARNA LOOPT HET VERTREK VOL WATER.
DE SLUIZEN EN ALLES WAT ER BIJ HOORT WORDEN DOOR DE VISMANNEN BEDIEND!

LANGZAAM RIJDT DE TANK OVER DE ZEEBODEM IN DE RICHTING VAN EEN GROOT GEBOUW. ZULLEN OLAF EN RIWAN TOESTEMMING KRIJGEN DE ZEESTAD TE VERLATEN OM HUN VRIENDEN TE ZOEKEN? IN DE VERTE ZIEN ZE NOG JUIST HOE HET RUIMTESCHIP THULE II WEGZAKT IN EEN ENORME WERKPUT...

ONDERTUSSEN SCHIJNT DE EEUWIGE MIDDAGZON OVER HET LANDSCHAP VAN UVURAN....
HET LIJKT WEL OF DE TIJD STILSTAAT, DIAL. WE HEBBEN NIETS MEER VAN DE ANDEREN GEZIEN OF VERNOMEN. IK BEGIN TE GELOVEN DAT WIJ DE ENIGE LEVENDE MENSEN ZIJN OP DEZE PLANEET!
JA, ARDON WAS DE LAATSTE DIE WE ZAGEN!

HET IS ONMOGELIJK DE DAGEN TE TELLEN ALS ER GEEN NACHT BESTAAT, MAAR WE MOETEN HIER AL MINSTENS MAANDEN ZIJN!

LATER IN HET BOS...
VIRGAN, KIJK EENS TUSSEN DIE BOMEN! DAT GRIEZELIGE DING HEBBEN WE NOG NIET EERDER GEZIEN! IK BEN BANG!
KALM, DIAL! JE KUNT NOOIT WETEN WAT HET IS!